

บทนำ

คทาธุธนมองหยาตฝนโปรยปรายไล่ฝนังกระจกบานใหญ่ในห้องประชุมอันโอ่อ่าของบริษัทด้วยท่าทางสงบนิ่ง แต่สมองของเขากลับเต็มไปด้วยความคิดต่างๆ นานาเกี่ยวกับงาน และแม้ท่าที่ภายนอกจะดูเหมือนไม่สนใจเสียงที่กำลังรายงานความคืบหน้าเกี่ยวกับโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ แต่หูของเขาก็รับทุกคำพูดของหัวหน้าโครงการนั้นไว้ทุกถ้อยคำ

“เอ่อ...แต่มีปัญหาย่อยอย่างครับท่านรองฯ”

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งที่ถูกเรียกว่าท่านรองฯ หันไปหน้าที่คอมพิวเตอร์กับรูปปั้นเทพบุตรกรีกไปทางผู้พูดทันทีที่การรายงานต้องสะดุดลงด้วยคำว่า ‘ปัญหา’

“อะไร” เขาถามเสียงห้วน คิ้วหนาขมวดมุ่นอย่างไม่พอใจนัก ดวงตาสีเหล็กคมกริบจ้องอีกฝ่ายไม่กะพริบ

“มี...เอ่อ...บาร์เล็ๆ แห่งหนึ่งไม่ยอมขายที่ให้เรารับ”

“เพิ่มเงินไปสิ”

ชวิน หัวหน้าโครงการหน้าเฉือน “เจ้าของร้านบอกว่าให้เท่าไรก็ไม่ขาย

ครับ”

คราวนี้ร่างสูงโปร่งหันไปหาคนพูดอย่างเต็มตัว ก่อนจะเดินไปหลุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้नाสบายที่หัวโต๊ะประชุมด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ทำเอาคนที่นั่งร่วมอยู่ในห้องอีกหลายคนถึงกับกระสับกระส่าย

“เหตุผล” คหาวุธเหลือบมองตัวแทนการเจรจาซื้อที่ดินของบริษัทที่ได้รับมอบหมายให้ทำงานนี้

“เธอบอกว่าไม่มีเหตุผลครับ ยืนกรานอย่างเดียวว่าไม่ขายเด็ดขาด” กิตติศักดิ์ตอบด้วยท่าทีสุขุม ไม่ได้มีความเกรงกลัวรองประธานหนุ่มคนนี้เหมือนคนอื่นๆ ลักนิต

“ให้ตายเถอะ” รองประธานหนุ่มกัดฟันส่งเสียงจี้ม้งำ แล้วเหลือบมองไปยังภาพร่างของโครงการขนาดใหญ่ที่แขวนอยู่ใกล้จอโปรเจกเตอร์อย่างคิดคำนึง

โครงการเดอะไททันเป็นโครงการพัฒนาพื้นที่เชิงพาณิชย์กรรมแบบผสมบนพื้นที่ห้าสิบไร่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งประกอบไปด้วยห้างสรรพสินค้า หอการค้า โรงแรมระดับห้าดาว พื้นที่ให้เช่าสำนักงาน ห้องชุดเพื่อพักอาศัย และพื้นที่จัดกิจกรรมริมแม่น้ำขนาดใหญ่ มีมูลค่าการก่อสร้างสูงถึงหกหมื่นล้านบาท

ส่วนหนึ่งในมูลค่าการก่อสร้างสูงลิบขนาดนั้นคือเงินที่ใช้ในการกว้านซื้อที่ดิน อันประกอบด้วยโรงสีข้าวขนาดใหญ่ที่ถูกทิ้งร้างมานานและชุมชนเล็กๆ ที่กระจายอยู่โดยรอบ การเจรจาซื้อที่ดินเหล่านั้นดูเหมือนจะราบรื่นดีทีเดียว แต่วันนี้เขากลับได้รับรายงานปัญหาอันไม่น่าจะเกิดขึ้น และมันก็ได้กลายเป็นปมเล็กๆ ที่ทำให้เขาหงุดหงิดใจไม่น้อย

“บาร์นั้นอยู่ตำแหน่งไหนของโครงการ” คหาวุธถาม

“ทะ...ทางเข้าครับ” สถาปนิกตอบเสียงสั่น เพราะรู้ว่าคำตอบของเขาอาจจะขยายความหงุดหงิดของเจ้านายได้ไม่น้อยไปกว่าเรื่องการซื้อที่ดินเล็กๆ นั้นไม่ได้

เพราะตำแหน่งทางเข้าโครงการนั้นถูกกำหนดจากซินแสหยางจิ่วเง็ก ผู้เป็นอาจารย์ด้านศาสตร์ฮวงจุ้ยจากประเทศจีนเอาไว้แล้วว่า เป็นปากมังกร ที่จะทำให้โครงการประสบความสำเร็จและสร้างความมั่งคั่งให้แก่เจ้าของโครงการและผู้ที่จะมาอยู่อาศัยหรือเช่าพื้นที่ทำร้านค้า

แม้คหาวูจะเป็นคนรุ่นใหม่ แต่ก็ศึกษาเรื่องฮวงจุ้ยมาพอสมควร เขาพบว่ามันไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับไสยศาสตร์ แต่เป็นเรื่องของปรัชญาความเป็นไปของธรรมชาติ อันประกอบด้วยพลังลมและน้ำ และอาจารย์หยางจิ่วเง็ก ก็เป็นที่นับถือของเขามาก อาคารใหญ่หลายแห่งในประเทศจีนและฮ่องกง ต่างได้รับคำแนะนำจากท่านจนกิจการรุ่งเรืองกันไปทั่วหน้า

แต่วันนี้เขากลับพบอุปสรรคเล็กๆ ที่อาจล้มโครงการระดับยักษ์อย่าง เดอะไททันให้พังครืนลงได้

“บาร์นั้นชื่ออะไร”

“เมอร์ลินครับ” พนักงานคนหนึ่งตอบ

“เมอร์ลิน” คหาวูทวนชื่อ เพราะรู้สึกคุ้นหูเอามากๆ

“ให้ผมลองไปเจรจาอีกครั้งไหมครับ” กิตติศักดิ์เสนอ

“ไม่ต้อง” รองประธานหนุ่มโบกมือ “เอาแฟ้มของเมอร์ลินไปวางไว้บนโต๊ะผมก็แล้วกัน วันนี้เลิกประชุมก่อน ผมมีนัดกับท่านประธานเดอะ-ซีซั่น”

“ครับ” พนักงานผู้รับผิดชอบโครงการด้านต่างๆ รับคำ ก่อนจะพากันเก็บของแล้วแยกย้ายกันออกจากห้องประชุม ยกเว้นกิตติศักดิ์ที่ถูกรองประธานหนุ่มเรียกเอาไว้เสียก่อน

“ขอแฟ้มผมตอนนี้เลยแล้วกัน” คหาวูแบมือขณะกลับไปยืนหน้าแผงกระจกบานใหญ่อีกครั้ง

“ครับ” กิตติศักดิ์หยิบแฟ้มเกี่ยวกับเมอร์ลินบาร์แล้วส่งให้เขาอย่างใจเย็น

“เมื่อที่คุณใช้คำว่า ‘เธอ’ เจ้าของร้านเป็นผู้หญิงหรือ”

“ใช้ครับ อายุยังน้อยอยู่เลย แต่มีลูกหกขวบแล้ว”

คหาฐขมวดคิ้วมุ่น “ลูก?”

“ครับ” กิตติศักดิ์พยักหน้าขมิ้มๆ “เป็นเด็กผู้ชาย หน้าตาน่ารักทีเดียวครับ”

“รายละเอียดอยู่ในแฟ้มนี้หมดแล้วใช่ไหม” รองประธานหนุ่มตัดบท

“ครับ”

คหาฐพยักหน้า “คุณไปทำงานต่อได้แล้ว”

กิตติศักดิ์ค้อมศีรษะลง ก่อนจะหันหลังให้รองประธานกรรมการแห่ง ดี. เค. กรุ๊ป แล้วเดินออกไปจากห้อง ทิ้งให้ชายหนุ่มผู้หล่อเหลาราวรูปสลักยืนอยู่ลำพังในห้องประชุมเย็นฉ่ำ

ฝนเริ่มซาลงแล้ว เมฆดำที่ปกคลุมมหานครใหญ่ค่อยๆ เคลื่อนตัวจากไป เปิดทางให้แสงอาทิตย์สว่างไสวสาดส่องลงมาอาบทุกสรรพสิ่งในเมืองที่เปียกชุ่ม

คหาฐถอนใจเล็กน้อยแล้วเดินกลับไปนั่งที่เก้าอี้หัวโต๊ะ จากนั้นก็เปิดแฟ้มที่ได้รับมาดู ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นหน้าร้านที่คุ้นตา ยิ่งเมื่อได้เห็นหน้าตาเจ้าของร้านกับลูก เขาก็ยิ่งตกใจเป็นทวีคูณ

“โธส!”

แม้จะผ่านมานานราวเจ็ดปีแล้ว แต่เขาก็ไม่เคยลืมชื่อนี้ และไม่เคยลืมคำคืนอันเร้าร้อนกับเธอได้เลย ทุกอย่างในคืนนั้นเหมือนรอยน้ำหมึกที่หยดลงบนเสื้อขาว แม้ว่าจะซักอย่างไรก็ไม่มีวันกลับมาขาวสะอาดเหมือนเดิมได้

อะไรกันที่ทำให้เด็กสาววัยสิบแปดในวันนั้นกลายมาเป็นเจ้าของบาร์เล็กๆ ที่เคยมีชายชราคนหนึ่งเป็นเจ้าของกันนะ

เธอแต่งงานกับเขาหรือ และนั่นก็คงเป็นลูกชายของชายแก่คนนั้นใช่ไหม

แต่ยังคงหาจุดพินิจมองเด็กคนนั้นเท่าไร เขาก็แทบรู้สึกว่เด็กคนนั้นเหมือนตัวเองในวัยเด็กเสียเหลือเกิน รวากับเขากำลังจ้องมองตัวเองผ่านกระจกก็ไม่ปาน

เด็กอายุหกปีงั้นหรือ ช่างเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมจะอะไรเช่นนี้
“ให้ตายสิ”

ชายหนุ่มกัดฟันกรอดเมื่อนึกถึงสิ่งที่เธออาจปกปิดเขามาตลอดเจ็ดปี ถ้ามั่นเป็นอย่างที่เขาคิด เขาก็คือไอ้คนเลวที่ไม่รับผิดชอบการกระทำของตัวเอง ซึ่งเขาจับไม่ได้

“ฉันต้องแก้ไขเรื่องนี้”

คหาวุธพิมพ์แล้วรีบลุกขึ้น ก้าวอาดๆ ออกจากห้องประชุมที่เต็มไปด้วยภาพความหลังที่ยังอบอวลอยู่จากห้วงคำนึงของเขาเมื่อครู่นี้

เจ็ดปีก่อน

เมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ร่างสองร่างก็หลุดพรวดเข้ามาภายในพื้นที่สี่เหลี่ยมคับแคบ คหาวุธยื่นมือกลับหลังไปกดปุ่มโดยไม่หันไปมองแม่แต่หางตา ก่อนจะผลักรถหญิงสาวจนหลังของเธอกระแทกกับผนังลิฟต์ เธอหัวเราะคิกคัก กลิ่นแอลกอฮอล์ตลบอบอวล

เขายิ้มแล้วพุ่งเข้าหาหญิงสาว ประกบริมฝีปากตัวเองกับริมฝีปากแดงจัดของเธอเพื่อไม่ให้จุ่มพิตหวานหอมชาตตอน ตลอดเวลาที่ลิฟต์เคลื่อนตัวขึ้นไปถึงชั้นยี่สิบเจ็ดของโรงแรมหรูใจกลางมหานคร ริมฝีปากของเขากับเธอแทบไม่ห่างจากกัน สองมือของชายหนุ่มลูบไล้ไปทั่วเรือนร่างของเธอ ไม่ต่างอะไรกับมือบางของเธอที่ลูบไล้แผ่นหลังเขา ก่อนที่เธอจะเลื่อนมือลงไปบีบกันแข็งบ้งของเขาเมื่อได้ยินเสียงสัญญาณลิฟต์ดังขึ้น

ชายหนุ่มหันไปมองตัวเลขยี่สิบเจ็ดบนผนัง ก่อนจะอ้อมเธอออกจากลิฟต์ตรงไปยังห้องพักของเขา ท่ามกลางเสียงหัวเราะใสประดุจแก้วเจียรไนของเธอ

“ล้วงคีย์การ์ดให้หน่อยสิ ผมไม่มีมือแล้ว”

“ตรงไหนคะ”

“กระเป๋ากางเกงด้านซ้าย” เขาบอกก่อนจะร้องครางเสียงหลง “โอ้... ไม่ใช่ตรงนั้นที่รัก”

หญิงสาวหัวเราะคิกคักก่อนจะใช้สองนิ้วคีย์การ์ดขึ้นมาโชว์เขา จากนั้นก็ตะมันตรงเป็นจนไฟเขียวขึ้น เขาใช้เท้าเตะประตูเปิดและพาเธอเข้าไป ปล่อยให้เธอเสียบคีย์การ์ดกับแผงควบคุมระบบไฟฟ้าข้างประตู ไม่กี่วินาทีต่อมาทั้งห้องก็สว่างวาบขึ้น

“ว้าว...กรุเทพฯ ตอนกลางคืนนี้สวยจัง” หญิงสาวร้องอย่างตื่นเต้น ก่อนจะกระโดดออกจากอ้อมอกของเขาไปยืนที่หน้าต่างบานใหญ่ซึ่งสามารถเห็นทิวทัศน์ยามราตรีที่ประดับด้วยแสงไฟระยิบระยับ รวากับเป็นแสงของดวงดาวที่ประดับอยู่บนท้องฟ้าในคืนเดือนแรม

คหาวุธลอบมองด้านหลังของเรือนร่างในชุดเดรสสีส้มสีแดงแบบพอดีตัวด้วยความอึดอัด เพราะอารมณ์ที่ยังกรุ่นอยู่ทำให้เขาไม่สามารถหักห้ามใจได้อีกแล้วเมื่อเห็นเธอในสภาวะแวดล้อมแบบนี้ เขาเดินตามไปโอบกอดเธอจากด้านหลัง ใช้ลำตัวหนาครอบเธอให้แนบไปกับกระบอกแล้วก้มลงจุมพิตที่ชอกคอกับลาดไหล่เปลือยเปล่า สองมือพลันเคล้าคลึงเนินอกสลับที่อยู่ภายใต้ชุดเดรสสีส้มแบบเปิดไหล่อย่างปลุกเร้า

“อืม...” หญิงสาวครางแผ่วแล้วเอื้อมคอหันมาหาเขา

คหาวุธประจบริมฝีปากกับเธออีกครั้ง คาดหวังว่าจูบดูดดื่มนี้จะต้องทำให้เธอลืมความสวยงามอันยิ่งใหญ่ของมหานคร แล้วหันมาโหยหาสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าจากนุรุษเพศอย่างเขาแทน

“คุณนี่หวานจริงๆ” เขาระชิบแผ่ว ก่อนจะจูบใช้ลงมาตามลำคอระหง เรื่อยลงมาจนถึงขอบชุดเดรสกลางหลังเธอ จากนั้นก็ใช้ฟันกัดห้วงชิปรูดลงเพื่อแหวกชุดของเธอออกช้าๆ

เธอหัวเราะคิกคักอย่างพึงใจกับการกระทำของเขา เสียงหัวเราะของ

เธอยั่วเย้าอารมณ์เขาจนลูกโชนราวกับเปลวเพลิงบนยอดปล่องภูเขาไฟ ครั้น
ชิปเลื่อนลงจนสุด เขาก็รู้ตเดรสสีแดงของเธอให้หลุดร่วงลงไปกองที่ข้อเท้า
เล็กๆ ได้โดยง่าย บั้นท้ายภายใต้กางเกงแบบจีตรึงลายลูกไม้สีแดงนั้น
งามจนจนเขาอดเอ๋ยปากชมอีกไม่ได้

“กั้นคุณสวยมาก” คหาวุธเอ๋ยพร้อมจุมพิตแผ่วลงไปบนส่วนโค้งที่
งดงามนั้น

“จ๊กจ๊ก” เธอหัวเราะ

เขาแทบจุมพิตกับแก้มก้นของเธอแล้วสูดลมหายใจลึก จากนั้นก็ยึดตัว
ขึ้นจับไหล่เธอให้หันมาหา สองมือหนาตันแผ่นหลังขาวเนียนของเธอให้ชิด
ติดกระจะจนแผ่นแก้วหนาๆ สั่นสะเทือนเล็กน้อย

“อืม...ข้างบนนี่ก็คงสวยไม่แพ้กัน” ชายหนุ่มจ้องมองเนินอกอวบอ้อม
ที่หมื่นเหมยอยู่ภายใต้เสื้อชั้นในลายลูกไม้สีแดงอย่างชื่นชม อาการยก
กระเพื่อมจากการหายใจของเธอทำให้เขาชุ่มร้อน สองมือจึงอ้อมไปด้านหลัง
และปลดตะขอชุดชั้นในออกโดยพลัน

เพียงตะขอหลุดจากกัน เสื้อชั้นในชิ้นเล็กๆ ก็ร่วงลงไปกองรวมอยู่
กับเดรสของเธอบนพื้น

คหาวุธเบิกตาโพล่งราวกับหนุ่มน้อยไร้เดียงสาที่ไม่เคยเห็นหน้าอก
ของผู้หญิงมาก่อน จริงอยู่ที่เขาเคยผ่านผู้หญิงมาแล้วหลายคน เคยเห็น
ทรวงอกของผู้หญิงเหล่านั้นมาหลายแบบแตกต่างกัน แต่สาบานได้ว่าเขา
ไม่เคยเห็นทรวงอกคู่ไหนที่งดงามเท่านี้มาก่อน ทุกองค์ประกอบข้างลงตัว
เข้าทรวงขนาดเหมาะสม ยอดทรวงกระจุมกระจิมเป็นสีน้ำตาลระเรื่อเกือบ
เป็นชมพู ข้างงดงามจริงๆ

“คุณสวยไปทุกส่วนลัดจริงๆ”

คหาวุธเอ๋ยชม ก่อนจะโน้มศีรษะลงไปหมายจะสัมผัสยอดทรวงที่แข็ง
เป็นตุ่มโตบนเนินอกสล้าง แต่เธอกลับใช้สองมือจับกรามของเขาไว้แล้ว
ดึงขึ้นไปจูบแทน

วินาทีหนึ่งเขาเห็นแววประหม่าในดวงตางามคู่นั้น แต่มันก็หายวับไป
เพียงพริบตาเดียว

“นายเอาเปรียบเรา”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว แต่ยังไม่ทันเอ่ยปากถามว่าเรื่องอะไร เธอก็จับ
سابเลื้อยของเขาแล้วกระชากออก

ท่ามกลางความมุงนงของเขา กระดุมหลายเม็ดกระเด็นกระดอนไป
คนละทิศละทาง เลื้อยเช็ดตัวโปรดที่ซื้อมาจากร้านดังแทบหมดราคาไปใน
ทันที

แต่คหาจุกกลับไม่ยี่หระต่อราคาแสนแพงของเจ้าเลื้อยตัวนี้ เขาก้าว
ถอยออกมาจากเธอ จากนั้นก็สลัดเลื้อยเช็ดไว้กระดุมนั้นทิ้งไป วินาทีหนึ่ง
เขาดทลงตัวเองไม่ได้ที่เห็นสายตาเธอมองเรือนร่างกำยำของเขาด้วยความ
ชื่นชม

“นายเข้าพิตเนสบ่อยเหอ”

“ก็ทุกเวลาที่ว่างจากเรียน” คหาจุกตอบขณะถอดกางเกงออก เหลือ
เพียงกางเกงชั้นในตัวเดียว ก่อนจะดึงกระเป๋าสตางค์ออกมาจากกระเป๋า
กางเกงแล้วหยิบถุงยางมากำไว้ หลังจากนั้นก็โยนกางเกงราคาแพงตัวนั้นไป
กองรวมกับเลื้อย

“ยังเรียนอยู่ แต่มีรถหรูขับ มีปัญญาเช็กอินโรงแรมแพงๆ นายนี้
ไม่ธรรมดาเลยนะ”

ชายหนุ่มเพียงหัวเราะกับการตั้งข้อสังเกตของเธอ ก่อนจะกางแขน
ออกให้เห็นเรือนร่างอันทรงงามของเขาเต็มตา

“ตอนนี้ไม่มีใครได้เปรียบใครแล้วนะ”

ดวงตาของเธอเป็นประกายระยิบระยับ แต่ขณะเดียวกันก็มีแวว
ประหม่าให้เห็นเล็กน้อย เธอขบฟันลงบนริมฝีปากล่างก่อนจะหัวเราะคิกคัก
เบาๆ

เสียงหัวเราะใสๆ แบบนั้นอีกแล้ว เขาจำได้นั่นเป็นเสียงที่ดังดูให้

เขาเข้าไปตีสนิทเธอในบาร์เล็กๆ แห่งหนึ่งที่เขากับเพื่อนๆ เข้าไปลองจบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งของเมืองไทย

‘เราชื่อโรสนะ’

‘กุหลาบใช้ไหมครับ’

เธอส่ายหน้า ‘ถนนวนะ’

คหาวูจ้องตาเธอ ก่อนที่เธอจะหัวเราะพรุดออกมา ทำให้เขาต้องหัวเราะตาม จากนั้นเธอกับเขาก็เต้นรำกันอย่างสุดเหวี่ยงตลอดทั้งคืน ต่างพูดคุยกันอย่างสนุกสนานในเวลาพักเหนื่อย ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ทำให้ความสัมพันธ์ของเธอกับเขามาถึงจุดที่ล่อแหลมยิ่งนักในห้องพักโรงแรมตอนนั้น

“กระจกเย็นจัง” เธอประหลาด

“อย่าได้คิดขยับไปไหนเชียรว” เขาร้องห้ามพร้อมกับย่างสามขุมกลับไปหาเธอ “ผมจะทำให้คุณอุ่นขึ้นเอง”

ยังไม่ทันขาดคำ ไฟพิศวาสก็ลามเลียเข้ากับเธอจนรุ่มร้อน คหาวูโน้มศีรษะลงไปหาเธอ หญิงสาวเปิดริมฝีปากบวมเป่งรับจูบอันแสนดุเดือดสองมือของเขาลูบไล้ต้นแขนของเธอแผ่วเบา ผิวเนื้อนวลเนียนละเอียดยิบบ่งบอกได้ชัดว่าเธอเป็นคนดูแลตัวเองอย่างดี

จูบนั้นรุ่มร้อนและเนิ่นนานจนสัญชาตญาณดิบของเขาเริ่มเรียกร้องอะไรที่มากกว่า คหาวูเคลื่อนริมฝีปากไปที่แนวกรามของเธอ ก่อนจะเลื่อนต่ำลงที่ลำคอกระหง กระตุกไต่ปลายลำ แล้วก็มาสะกดดุดยุติก็กอดอยู่ตรงยอดดอกที่แข็งเป็นตุ่มโต

“ให้ตายสิ” เขาครางฮึมฮัม ก่อนจะใช้ริมฝีปากครอบครองยอดทรวงกระจุ่มกระจุ่มนั้น

“อา...”

เธอคราง ลมหายใจถี่เร็ว สองมือสอดฟันไต่ไล่เขาด้วยความสยิวชาน

ไปทั่วสรรพางค์กาย การตอบสนองนั้นทำให้เขาย่ำใจ วิญญาณนักสำรวจ
ปลุกเร้าให้เขาเคลื่อนไหวต่อไป

ร่างของเธอบิดเร่าอยู่บนกระຈก เสียงเหน็บตึงเสียดสีกับแผ่น
แก้วสอดประสานกับเสียงครางของเธอตั้งระงม ก่อนที่เธอจะหวัดร้องออก
มาเมื่อเขาประทับรอยจูบแรงๆ ตรงรอยต่อระหว่างลำตัวกับต้นขาขาวเนียน
รายนั้นคงจะประทับอยู่อีกราวสองสามวัน แต่หลังจากนี้เขาจะทำให้
เธอประทับใจอย่างไม่รู้ลืมเลยทีเดียว

“ไม่ค่ะ ตรงนั้นไม่ได้”

โรสร้องห้ามเมื่อเขากำลังจะจูบตรงเป้าทางเกยขึ้นในของเธอ สิ้นหน้า
เธอดูกังวลไม่น้อย

“ทำไมล่ะ” เขาเอ่ยถาม “คุณหอมจนผมอดใจไม่ไหว”

“จึ้นอาย”

เธอหน้าแดงราวกับสาวบริสุทธิ์

นั่นอาจเป็นมารยาทหนึ่งในร้อยเล่มเกวียนที่ใช้ปลุกเร้าเขา ดึงเขาให้ทำ
ตามที่ตั้งใจไว้ โดยโน้มศีรษะเข้าไปใกล้จุดอ่อนไหวที่สุดของเธอแล้วจูบอย่าง
ทะนุถนอม

วินาทีนั้นสองมือของเธอก็ตะปบลงบนแผ่นกระຈกจนเกิดเสียงดัง
สนั่นพร้อมกับเสียงหอบฮักของเธอ

เสียงกระຈกสั่นน่ากลัวทีเดียว แต่เชื่อเถอะ...เธอไม่สามารถทำให้
กระຈกบานนี้แตกได้หรอก โรสไม่ใช่วันเดอร์วูแมนเสียหน่อย ถึงแม้จะมี
หน้าตาละม้ายคล้าย กัล กาดิอท์ ที่แสดงเป็นเทพสาวจอมพลังนั้นก็เถอะ

เพราะฉะนั้นเขาจะไม่หยุดเพียงแค่นี้แล้วจ้ะ เธอจะมีพลังวิเศษ
ขึ้นมารอก

คาหาวุธทำมากกว่าจูบ ค่อยๆ เพิ่มระดับการเล้าโลมเธอทีละน้อย
เสียงหอบฮักและครวญครางของเธอค่อยๆ รุนแรงขึ้นเป็นลำดับ เจกเช่น
เดียวกับเสียงเสียดสีระหว่างเนื้อเนียนละเอียดกับแผ่นกระຈกที่อยู่ด้านหลัง

ให้ตายสิ ภาพวิวจากหน้าต่างห้องตอนนี้น้สวยกว่าครึ่งไหนๆ ที่เขามองออกไปจริงๆ ภาพโรสทางแขนแนบอยู่กับการจดตามยิ่งกว่าพระจันทร์และกลบแสงสวยงามระยิบระยับของกรุงเทพฯ ยามราตรีได้อย่างสิ้นเชิง

เขาไม่แน่ใจว่าข้างนอกนั้นจะมีใครมองมาเห็นเธอกำลังทางแขนเปลือยเปล่าอยู่ตรงนี้หรือเปล่า ที่มุมใดมุมหนึ่งของเมืองหลวงอาจมีใครสักคนมองอยู่ และเขาแน่ใจว่าถ้ามองมาจากมุมนั้น มันก็คงจะสวยแปลกตาเช่นเดียวกัน

แล้วคหาฐก็อดไม่ไหวที่จะรู้ดจิสตริงซึ่งเปียกชุ่มลงไปตามริ้วขายาวของเธอ จากนั้นก็ซ้อนเข้าข้างหนึ่งของหญิงสาวขึ้นมาพาดบาเพื่อให้เธอเปิดรับเขาได้มากกว่าเดิม

โรสหวัดร้องเสียงหลงเมื่อจุดอ่อนไหวของเธอสัมผัสกับล้นไม่ปราณีของเขาโดยไม่มีสิ่งใดขวางกั้น เขาได้ยินเสียงศีรษะของเธอโขกกับกระดูกเบาๆ ผสมผสานมากับเสียงครางและเสียงหายใจหอบดังเป็นท่วงๆ เขาเองก็อดครางออกมาไม่ได้เช่นกัน เพราะในตัวเธอนั้นร้อนระอุจนแทบลวกลื่นเขาทีเดียว

ไม่นานนักร่างของหญิงสาวก็กระตุกลั่น สองมือผละจากกระดูกมาจิกที่ขมเขารวกับพยายามถลกหนังหัวให้หลุดออกมาเสียให้ได้ ก่อนจะร้องออกมารวกับนักไต่เขาที่ขึ้นไปถึงจุดสูงสุดของความปรารถนา ร่างของเธอค่อยๆ อ่อนยวบลงพร้อมความชุ่มฉ่ำละมุนลื่น

คหาฐหัวเราะในลำคอเบาๆ ก่อนจะลุกขึ้น แล้วซ้อนร่างเธออุ้มไปวางลงบนเตียงอย่างทะนุถนอม โรสอ่อนระทวยอยู่บนที่นอนนุ่ม ผมยวของเธอสยายเต็มเตียง เรือนร่างขาวผ่องแทบกลืนไปกับผ้าปูที่นอน เธอดูราวกับเป็นประติมากรรมชิ้นเอกจากศิลปินชื่อก้องโลกเลยทีเดียว

ตอนนี้คหาฐแทบจะระเบิดอยู่แล้ว เขาถอดกางเกงตัวสุดท้ายออกใช้ฟันฉีกซองฟอยล์ในกำมือแล้วดึงเครื่องป้องกันออกมาสวม จากนั้นก็ทุบตัวลงนอนทับเธอ เขาจูบเธอเพื่อปลุกเร้าเธออีกครั้ง ก่อนจะใช้สองเข้า

ดันต้นขาของเธอให้แยกจากกัน แล้วเคลื่อนสะโพกเข้าหาเธออย่างแผ่วช้าๆ ค่อยๆ ขำแรกเธอทีละน้อย

ใบหน้าของเธอเหยเก พันขาขบลงบนริมฝีปากกลางจนหือเลือด เปลือกตาปิดแน่นด้วยความเจ็บปวดระคนสียวชาน

“ครั้งแรกของคุณหรือ” เขาถามหลังจากเห็นปฏิกิริยาของเธอและรู้สึกได้ถึงการบินรูดอย่างหนักหน่วง

โรสพยักหน้าเล็กน้อย พันขายังขบริมฝีปากแน่น คำตอบและสีหน้าของเธอทำให้เขาแปลกใจระคนคึกคักขึ้นมาไม่น้อย

เธอพูดจริงหรือที่ว่ายังไม่เคย คหาวุธตั้งคำถามในใจเมื่อเห็นสีหน้าของโรส ตอนนี้มีทางเดียวที่พิสูจน์ได้ นั่นคือเดินหน้าต่อไปเพื่อค้นพบปรากฏการณ์ใดๆ แล้วผ่านมันไปให้ได้เท่านั้น

“ไม่ต้องห่วงนะ ผมจะพยายามไม่ให้คุณเจ็บ” เขาปลอบพร้อมโน้มตัวลงจูบเธอ ทั้งที่คิดว่าอาจทำไม่ได้อย่างที่พูด เพราะทุกอย่างตั้งแต่การหักท่ายกันที่บาร์ จนถึงตอนนี้ที่เขาฝังร่างอยู่ในตัวเธอเกือบครึ่ง มันปลุกเร้าให้เขาแทบจะระเบิดออกมาได้ทุกวินาทีเลยทีเดียว

คหาวุธค่อยๆ ขยับเข้าไปที่ละนิด ให้เธอค่อยๆ ครอบครองเขาทีละนิ้ว จนกระทั่งเข้าไปจนสุดทาง เธอกรีดร้องและหอบหายใจเฮือก ก่อนจะกรีดร้องอย่างเจ็บปวดอีกครั้งเมื่อเขาขยับออก

ระหว่างนั้นโรสพยายามทุบถองเขาเพื่อให้เขาปลดปล่อยเธอจากความเจ็บปวดนี้ แต่เขาไม่เพียงจะถอนออกตามความปรารถนาของเธอ กลับขยับเขยื้อนเคลื่อนกายเข้าไปในร่างเธออีกครั้ง ดึ่มด่ำแล้วถอยออก จากนั้นก็ดันกลับเข้าไปใหม่ เธอร้องครางเสียงต่ำ ฟังก็รู้ว่าเธอกำลังต่อสู้กับความเจ็บปวดในครั้งแรก เขาจึงพยายามค่อยเป็นค่อยไปพร้อมกับจูบเธอเพื่อเอาใจช่วยให้เธอผ่านพ้นไปได้

เพราะเขาคิดว่าครั้งแรกของผู้หญิงทุกคนต้องเป็นอะไรที่ประทับใจไม่รู้ลืม

แล้วไม่นานร่างกายของเธอก็ตอบรับเขาตามกลไกธรรมชาติ โรสตู
ผ่อนคลายขึ้น ใบหน้าบ่งบอกถึงความสุขลึกล้ำมากกว่าเจ็บปวด คทาธุระจึง
โถมเข้าหาเธอแรงขึ้น ด้วยจังหวะที่เร็วขึ้น พร้อมกันนั้นสองมือก็บีบเค้น
ทรวงอกของเธออย่างปลุกเร้า ริมฝีปากที่ประกบกันอยู่ส่งเสียงฮัมฮัมใส่กัน
และกันระงมไปทั่วห้อง

เมื่อเวลาผ่านไปโรสตูก็เริ่มตอบรับเขาด้วยการขยับสะโพกไปตาม
จังหวะ เสียงเนื้อกระทบกันดังระงม ผสมผสานกับเสียงครวญครางของ
ทั้งคู่ รวากับเป็นบทเพลงรักที่เต็มไปด้วยท่วงทำนองแห่งความปรารถนา
อันรัญจวนใจ ก่อนที่ร่างของเธอก็กระตุกเกร็งอีกครั้ง ซึ่งก็เป็นเวลา
เดียวกันกับที่เขาโจนทะยานเป็นครั้งสุดท้าย และระเบิดออกจนเครื่อง
ป้องกันแทบแตก

ให้ตายสิ...นี่เป็นครั้งแรกที่เขาตะกายขึ้นมาถึงสวรรค์ชั้นเจ็ดเชียว
นะนี่

๑

คหาจุรก้าวเข้าไปหยุดอยู่หน้าประตูทางเข้าแอมริสันบาร์ พนักงานต้อนรับสาวสวยเห็นเข้าก็รีบเปิดประตูต้อนรับเขาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มและยั่ววน เขาค้อมศีรษะเล็กน้อยก่อนก้าวเข้าไป

ภายในบาร์ค่อนข้างมืดสลัว มีเสียงเพลงคลาสสิกเบาๆ ดังพลิวไหวออกมาจากลำโพงที่ติดตั้งอยู่ทุกมุมของร้าน ตรงหน้าเขาเป็นเคาน์เตอร์บาร์ทำจากไม้เนื้อดีที่ทอดตัวยาวเหยียดกั้นส่วนของบาร์เทนเดอร์กับลูกค้าอย่างเป็นทางการเป็นส่วน เบื้องหลังเคาน์เตอร์เป็นชั้นวางเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชนิดต่างๆ ส่วนเบื้องหน้ามีเก้าอี้สูงเบาะกลมวางเรียงรายอยู่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

คหาจุรในชุดเชิ้ตขาวเรียบกริบกับกางเกงสแล็กสีดำสนิทกวาดตามองไปทั่วเพื่อหาเป้าหมาย เมื่อไม่พบจึงเดินไปนั่งที่โต๊ะมุมห้อง

ชายหนุ่มไม่ต้องการเป็นจุดสนใจตอนนี้ เพราะการรู้เขารู้เรา เมื่อถึงเวลารบไม่ว่าจะกี่ครั้งก็ย่อมมารันทัวร์จะต้องชนะทุกครั้งอย่างแน่นอน ทุกงานเขามักจะไม่เปิดหน้าแลกก่อน แต่จะคอยดูท่าทีคู่ต่อสู้ หากดูอ่อน

และใช้จุดอ่อนนั้นเอาชนะ แม้แต่กับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างการมาพบคนที่เขาสงสัยว่าจะเป็นแม่ของลูกชายของเขาก็ตาม

“รับอะไรดีคะ” พนักงานสาวในชุดเดรสสีสดใสแบบเปลือยไหล่ถาม คหาวูหันไปมองพนักงานเสิร์ฟที่เป็นเด็กสาวสวยหน้าตาดี ความสดใสและแววตาขี้เล่นของเธอทำให้เขานึกถึงโรสเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว ตอนนั้นเธออายุราวสิบแปดเห็นจะได้ ชุดเดรสสีเปลือยไหล่เชิ้ตของโรสผนวกกับความสวยอย่างน่าตื่นตะลึงทำให้เขาไม่สามารถละสายตาจากเธอได้เลย

“ขอโอดด์แฟชั่นครับ”

“ค่ะ” พนักงานสาวยิ้มหวานให้เขาแล้วเดินยกย้ายสัวยสะโพกจากไป ชายหนุ่มถอนใจ แล้วผินหน้ามองผ่านกระจกใสของร้านออกไปยังถนน จนเห็นภาพตัวเองในวัยหนุ่มขบถระเบิดประทุหมักกับเพื่อนๆ

ตอนนั้นเขายังหนุ่มและคึกคะนอง การเรียนจบมหาวิทยาลัยทำให้เขารู้สึกเหมือนเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาทันที แต่แท้จริงแล้วเขายังคงเป็นหนุ่มน้อยคนหนึ่งที่ยังหาความตื่นเต้นในชีวิต และรักในการมีสัมพันธ์แบบไม่ผูกมัดกับผู้หญิงสวยๆ

หลังจากจบมัธยมปลาย เขาก็เป็นอิสระมากขึ้น เขาเลือกที่จะมาอยู่คอนโดมิเนียมใกล้มหาวิทยาลัยมากกว่าต้องเดินทางไป-กลับบ้าน ระหว่างเรียนมหาวิทยาลัย เขาใช้สมองทั้งหมดไปกับการเรียนในช่วงกลางวันอย่างเต็มที่ หลังจากนั้นคือเวลาที่เขาจะปล่อยให้สมองไม่ต้องคิดอะไรเลย เขาเที่ยวเล่นและมีความสุขกับผู้หญิงมากหน้าหลายตา ทุกครั้งเขาจะลืมผู้หญิงเหล่านั้นทันที เพราะบางทีมันก็ไม่มีอะไรน่าจดจำ

แต่ไม่ใช่กับโรส

คหาวูมีคำคืนอันสุดแสนจะเร้าร้อนกับเธออย่างสุดเหวี่ยง เขามีความสุขอย่างที่ไม่เคยเจอสิ่งเหล่านั้นบนเตียงกับผู้หญิงคนอื่น มันมากเกินไปจนแวบหนึ่งเขารู้สึกอยากจริงจังกับเธอ

แต่เมื่อเขาตื่นขึ้นมาในตอนเช้า คหาวูกลับไม่พบเธอบนเตียงแล้ว

โรสจากเขาไปราวกับสายลมที่พัดมาเพียงวูบเดียว

ตอนแรกเขาก็คิดว่านั่นคงจะเหมือนทุกๆ ครั้งที่เขามีสัมพันธ์กับผู้หญิง แต่เมื่อเวลาผ่านไป คำคืนอันเร้าร้อนกลับเข้ามาหลอกหลอนเขาตลอดเวลา นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาอยากพบคนที่สัมพันธ์ด้วยอีกครั้ง เขากลับไปหาเธอที่เคอริลินบาร์ในคำคืนหลังจากคืนอันหวานฉ่ำผ่านไปราวสองสัปดาห์ แต่กลับได้รับข่าวร้ายจากพนักงานคนหนึ่งว่าเธอถูกไล่ออกไปแล้ว ทำให้เขาต้องเดินคอตกกลับบ้านด้วยความผิดหวังอย่างแรง

หลังจากนั้นเขาก็บินไปเรียนต่อปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกา ไม่นานแสงสีอันฉริวโล่ซซของที่นี่ก็ทำให้เขาลืมโรสไปเสียสนิทใจ จนกระทั่งได้เห็นเธออีกครั้งในแฟ้มประวัติของเคอริลินบาร์

“โอลด์เฟชั่นค่ะ”

พนักงานสาวนำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟพร้อมรอยยิ้มละไม เขาค่อมศีรษะเล็กน้อยเป็นการขอบคุณ ก่อนจะยกแก้วที่มีส่วนผสมของไวน์วิสกี้ เบียร์เบียร์แองกอสทราบิตเทอร์ส น้ำตาล และส้มผ่านเป็นแว่นชั้นดื่ม

ความกลมกล่อมของเครื่องดื่มสูตรเก่าแก่ทำให้เขารู้สึกว่าบาร์เทนเดอร์คนนี้ฝีมือไม่เลวเลยทีเดียว

“จะรับอะไรอีกไหมคะ”

พนักงานสาวยังคงอ้อยอิ่งอยู่ข้างโต๊ะเขา เส้นหัวของคชาวุธสามารถดึงดูดผู้หญิงได้ทุกคน ไม่เว้นแม้แต่โรสที่ตอนนั้นผู้ชายในบาร์ต่างจ้องมองตาเป็นมัน

“ไม่ละครับ” คชาวุธตัดบท เพราะหญิงสาวคนนี้ไม่ใช่เป้าหมายในการมานั่งอยู่ตรงนี้ของเขา

เธอมีสีหน้าผิดหวังเล็กน้อยก่อนจะเดินไปบริการโต๊ะอื่นต่อ เขาจับโอลด์เฟชั่นอีกครั้ง กลืนส้มผ่านเข้ากับเครื่องดื่มได้ดีทีเดียว

รสชาติที่ลงตัวทำให้เขาอยากเห็นหน้าบาร์เทนเดอร์ เพราะตอนที่เข้ามาไม่มีใครอยู่หลังบาร์ แต่พอหันไปมองเขาก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความ

ตกใจเมื่อเห็นบาร์เทนเดอร์สาวในชุดเซ็กซี่ตัวสาวผูกหูกระต่ายสีแดงยื่นเขย่า
ค็อกเทลเชกเกอร์อยู่ด้วยท่าทางทะมัดทะแมง

“โรส!”

คหาวูธอ้าปากค้าง ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะจำเธอได้ทันที หลังจากไม่ได้
เห็นกันมานานกว่าเจ็ดปี กาลเวลาแทบไม่ได้ทำร้ายเธอเลย โรสยังคงเหมือน
เด็กสาวอายุสิบแปดที่ถูกกลบฝังอยู่ในสมองส่วนลึกของเขา เธอยังคงงดงาม
อ่อนเยาว์ไม่เปลี่ยนแปลงเลยสักนิด

ให้ตายสิ...ตอนแรกเขาคิดว่าลูกน้องเอาภาพเก่าของเธอมาให้เขาดู
เสียอีก

ในวินาทีที่เธอหันมาเห็นเขา โลกเหมือนหยุดหมุนราวปาฏิหาริย์ ทุก
สรรพสิ่งคล้ายหยุดนิ่ง มีเพียงริมฝีปากราวกลีบกุหลาบงามของเธอเท่านั้น
ที่ขยับเอื่อยอะไรบางอย่างเบาๆ เขาไม่รู้ว่าเธอพูดอะไร เพราะนั่งอยู่ห่างไกล
กันมาก แต่ก็แน่ใจว่าคำที่หลุดจากปากเธอจะต้องเกี่ยวข้องกับเขาแน่ๆ

หรือเธอเองก็จำเขาได้เช่นกัน

วินาทีต่อมาโรสสะดุ้งเล็กน้อย จากนั้นก็หันไปพูดอะไรบางอย่างกับ
บาร์เทนเดอร์ชายอีกคน แล้วปลีกตัวเดินเข้าหลังร้านไป

“โรส!”

คหาวูธขยับตัวลุกขึ้น รีบเดินไปที่ประตูนั้น แต่กลับถูกบาร์เทนเดอร์
หนุ่มยื่นมือมาขวางไว้

“ขอโทษครับ นี่เฉพาะพนักงานครับ”

“เอ่อ...ผมอยากเข้าห้องน้ำ” เขาบอก

“ทางโน้นครับ” บาร์เทนเดอร์หนุ่มผายมือไปอีกด้านหนึ่งซึ่งมีป้าย
สัญลักษณ์รูปชายหญิงติดอยู่เหนือประตูสองบาน

“ขอบคุณครับ” รองประธานหนุ่มบอก แล้วหยิบเงินค่าเครื่องดื่มวาง
บนเคาน์เตอร์ จากนั้นก็เดินเลี้ยวเข้าห้องน้ำไป

คหาวูธเดินวนอยู่ในห้องน้ำน้ำพักใหญ่ เพราะจู่ๆ ก็รู้สึกตื้นตันขึ้นมา

การเผชิญหน้ากันอีกครั้งทำให้เขาคิดคำพูดอะไรไม่ออก เขาไม่รู้ว่าจะต้อง
คุยอะไรกับเธอ ทั้งๆ ที่ก่อนมาที่นี่เขามีเรื่องมากมายอยากถามเธอ ทั้งเรื่อง
ลูกของเธอและเรื่องการซื้อขายที่ดินผืนนี้

“เราต้องคุยกัน” เขาแก้เกี้ยวในกระຈก แต่กลับต้องถอนใจเฮือกแล้ว
ส่ายหน้ากับน้ำเสียงดุดันของตัวเอง

ให้ตายเถอะ...เขาไม่เคยประหม่าอย่างนี้มาก่อนเลย ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจ
เขี้ยวลากดินที่ไหน ผู้รับเหมาเจนเวทียรายใด เขาจัดการได้หมด แต่กลับมา
ประหม่าเพราะเจ้าของบาร์ที่เป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ เนี่ยนะ...ถามจริง

หัวใจของลลิษาแทบจะหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มเมื่อเห็นใบหน้าของ
ผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงมุมอับของร้าน ความทรงจำเก่าๆ หลังไหลพรังพรั่งมา
ราวกับคลื่นสึนามิที่สาดซัดสู่ฝั่ง และทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอมีลงอย่าง
ราบคาบ

ความเข้มแข็งดั่งกำแพงที่เธออุตส่าห์ใช้เวลาหลายปีก่อร่างสร้างมัน
ขึ้นมา กลั่นกลายเป็นเพียงกำแพงไม้ผุๆ พังๆ ที่ถูกคลื่นยักษ์นั้นซัดจน
ไม่เหลือซากไปเพียงชั่ววินาทีเดียว

เพียงแค่นี้ได้สบตาคู่นั้น และได้เห็นใบหน้าที่เธอไม่เคยลืมเลือนนั้น
อีกครั้ง

เขาจะจำเธอได้ไหมนะ

ไม่หรอก เธอกับเขาเจอกันแค่ครั้งเดียวนี้

แต่เธอยังจำเขาได้เลยนี่นา แล้วทำไมเขาจะจำเธอไม่ได้ล่ะ

ไม่สิ เขาคงจำเธอไม่ได้ และไม่ได้ใส่ใจเธอด้วยซ้ำ ไม่อย่างนั้นเขาคง
ไม่ปล่อยยให้เธอเผชิญโลกเพียงลำพังกับลูกชายมาตลอดเจ็ดปีนี้แน่

ความคิดและคำถามต่างๆ อลหม่านอยู่ในสมองของลลิษาจนแทบ
ระเบิด หญิงสาวถอนใจเฮือกก่อนจะปิดฝาซັคโครกแล้วนั่งลงไป สองมือ
ยกขึ้นปิดใบหน้าขาวสวยอ่อนเยาว์อย่างรู้สึกสับสนไปหมด

เธอจะอย่างไรดีหากเขาจำเธอได้ และรู้ว่าลูกชายของเธอเป็นลูก
ของเขา เพราะตลอดหลายปีที่ผ่านมา ลลิตาผูกพันกับลูกชายมากเสียจน
ไม่ยากให้ใครมาแบ่งความรักของลูกไปจากเธอ โดยเฉพาะคนเป็นพ่อที่
คงจะลืมเธอไปแล้ว

ลลิตาต้องตั้งสติอยู่พักใหญ่ อาการประหม่าถึงสงบลง เธอสุด
ลมหายใจลึกๆ เข้าออกอยู่หลายครั้ง จนแน่ใจแล้วว่าไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น
เธอจะรับมือมันได้ จึงเปิดประตูออกไปที่หน้ากระชกบานใหญ่แล้วเปิดก๊อก
เพื่อรอน้ำมาล้างหน้าอย่างหนัก รวบรวมต้องการให้ความกังวลทั้งหลาย
ถูกล้างไปพร้อมๆ กันด้วย

ความทรงจำช่างแสนเจ็บปวดเหลือเกิน

เธอจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันที่ทะเลาะกับแม่แรงที่สุด และถูกแม่กล่าวหา
เรื่องการเที่ยวเตร่ยามราตรีพร้อมคำพูดที่ว่า ‘คอยดูเถอะ อีกหน่อยจะต้อง
ไม่มีพ่อ’

คำพูดนั้นยังคงฝังตรึงใจเธอมาตั้งแต่วันนั้น และด้วยฮอร์โมนวัยรุ่น
อันพลุ่งพล่าน เธอหนีออกจากบ้านแล้วไปหมกตัวอยู่ที่หอพักของเพื่อน จน
กระทั่งได้เวลาทำงาน จึงแต่งตัวด้วยชุดเดรสเชิ้กสีแล้วหยิบเสื้อคลุมตัวยาว
มาพรางตัวระหว่างเดินทางไปที่เมอริลินบาร์

ใช่แล้ว...เธอทำงานที่นั่น ลลิตาไม่ใช่คนเที่ยวเตร่อย่างที่แม่กล่าวหา
แม้เธอจะบอกท่านว่าเธอต้องการทำงานหาเงินเรียนเอง แต่แม่ก็ยังคงไม่เชื่อ
และตอกย้ำความเป็นตัวเองของท่านลงมาในตัวเธออยู่เสมอ ทั้งเรื่อง ‘ท้อง
ก่อนแต่ง’ และ ‘การเป็นเมียน้อยเขา’ เหมือนที่แม่เป็น

ลลิตาไม่เคยต้องการเศษเงินของพ่อ เพราะรู้ลึกๆ ว่าท่านส่งเสียเธอไป
ตามมีตามเกิด ลูกๆ ที่เกิดจากเมียหลวงได้เรียนโรงเรียนเอกชนดีๆ พี่ชาย
ของเธอสองคนได้ไปเรียนต่อต่างประเทศ แต่เธอต้องเรียนโรงเรียนวัดที่อยู่
ใกล้บ้าน ถึงกระนั้นเธอก็พยายามเรียนให้ดีที่สุด เพื่อที่ว่าสักวันหนึ่งเธอจะ
สามารถยืนด้วยลำแข้งของตัวเอง

แต่สุดท้ายทุกอย่างก็พังทลายลงจนได้ เมื่อถูกผู้ชายคนนั้นลากขึ้นเตียง

ไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกต่อไปนับจากคืนนั้น ลิขิตตื่นขึ้นมาในเช้าอีกวันด้วยความรู้สึกเสียใจและอับอายตัวเองเหลือเกินที่เห็นหญิงงามมายกเลื้อนห้อง หลักฐานเหล่านั้นทำให้เธอรู้ว่าความร่ำร้อนตลอดคืนที่ผ่านมาไม่ใช่ความฝัน แต่มันคือความจริงที่จะต้องกลายเป็นแผลลึกฝังอยู่ในใจเธอไปตลอดชีวิต

ทุกอย่างเมื่อคืนหลังไหลเข้ามาในสมองอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ เธอจำได้ว่าพนักงานสาวทุกคนไม่ได้รับอนุญาตให้ดื่มกับแขก แต่คืนนั้นเธอว่าวุ่นใจมาก และเจ้าของร้านก็ไม่อยู่ พอมีนักศึกษาหนุ่มหน้าตาดีทำให้เธอดื่ม ลิขิตจึงซัดเครื่องดื่มไปเต็มคราบ การมาเมาไม่ได้สติทำให้เธอรำเริง แล้วก็ดันถูกอกถูกใจนักศึกษาหนุ่มคนนั้น จนกระทั่งถูกเขาชวนขึ้นรถ ซึ่งเธอก็ไม่ปฏิเสธ

‘แม่อีกคอยดูแล้วกัน หนูจะเป็นอย่างแม่’

ลิขิตคิดว่าวุ่นไปตลอดทางที่ชายหนุ่มพาเธอไปถึงโรงแรมหรู ซึ่งตอนแรกเธอก็แปลกใจเหมือนกัน เพราะคิดว่าเขาคงแค่พาเธอไปโรงแรมม่านรูดที่ไหนสักแห่ง

แต่หัวหน้าของกรุงเทพฯ ยามราตรีเมื่อมองมาจากชั้นยี่สิบเจ็ดก็ทำให้เธอลืมทุกอย่าง ภาพที่เห็นทำให้ลิขิตอยากมีปิ๊กเหมือนนก จะได้โฉบบินไปไหนต่อไหนได้อย่างอิสระ และตลอดคืนนั้น เขาคอนนั้นก็ทำให้เธอล่องลอยขึ้นไปสู่สวรรค์ชั้นฟ้าได้อย่างไม่น่าเชื่อ

ด้วยความเมาและความแปลกใหม่ของรสรัก ทำให้ลิขิตเพลิดเพลินไปกับสลิลาภของเขา อ้อมกอดชายคนนั้นช่างอบอุ่นและแข็งแกร่ง เวลาที่เธอซุกตัวอยู่ในวงแขนนั้น เธอรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยอย่างบอกไม่ถูก มันแทบจะแทนอ้อมกอดอันอบอุ่นของพ่อที่นานๆ จะพบกันสักครั้งแต่ไม่เคยกอดเธอเลยได้เป็นอย่างดี

เธออยากอยู่ในอ้อมกอดนั้นตลอดไป แต่...

คำปราชญ์ของแม่ทำให้เธอกังวล แม่เหล่าถูงยางจะทำให้เธอเบาใจได้เปล่าหนึ่งว่าจะไม่ท้องแน่ๆ แต่ทั้งโรงแรมหรู รถยนต์ดั่งราคาแพง และท่าทางเหมือนเจ้าพ่อแคชเชียร์โนเลียของเขาก็ทำให้เธอไม่แน่ใจว่าเขาจะรับผิดชอบเธอหรือเปล่า ในเมื่อเธอเป็นเพียงพนักงานบาร์เล็กๆ แห่งหนึ่งเท่านั้น

พวกคนรวยมักไม่แยแสคนที่ต่ำต้อยกว่า พวกเขาคงเห็นเธอเป็นที่ระบายความเครียดและบำเรอหัวใจเท่านั้น ยิ่งบรรดาแม่ๆ ที่เธอเคยเห็นในละครเกือบทุกเรื่องก็ทำให้เธอไม่แน่ใจว่า ครอบครัวของเขาจะยินยิตรับเด็กเสิร์ฟที่ทำงานกลางคืนในสถานที่โจโครหรือเปล่า

ความสับสนทำให้ลลิตารีบแต่งตัวแล้วออกจากโรงแรมหรูแห่งนั้นทันทีโดยไม่ทันได้ถามชื่อเสียงเรียงนามของเขา และไม่รู้ด้วยว่าจะติดต่อเขาอย่างไร

หลังจากกลับไปที่เหมอรลีบาร์ในคืนต่อมา เธอถูกเจ้าของร้านต่อว่าอย่างหนักด้วยความโกรธที่ฝ่าฝืนกฎของร้าน และออกไปกับผู้ชายที่ไม่รู้จัก แต่ที่เขาโกรธเป็นพินเป็นไพลขนาดนี้ไม่ใช่เพราะเขาแอบชอบเด็กอย่างเธอหรอกนะ แต่เป็นเพราะว่าเขาคือพี่ชายของแม่ที่รักและเอ็นดูเธอเสมอมาต่างหาก

ไปอยู่บ้านยายที่ต่างจังหวัดสักเดือน ที่นั่นเงียบพอที่จะทำให้เธอคิดอะไรได้

ลุงบอกเธอหลังจากอบรมอยู่พักใหญ่ เพราะหากไม่ลงโทษเธอเสียบ้าง เธอก็จะไม่หลาบจำ และอาจเป็นบรรทัดฐานให้พนักงานคนอื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่าง

สัปดาห์ต่อมาเธอก็ขึ้นรถทัวร์ไปกาญจนบุรี แต่ก่อนจะไป ลลิตายังทำงานอยู่ที่เหมอรลีบาร์อีกหลายวัน ทุกวันที่มีคนเปิดประตูเข้ามาในร้านเธอมักจะหันไปมองและหวังทุกครั้งว่าจะเป็นเขาคนนั้น แต่จนแล้วจนรอดชายหนุ่มคนนั้นกลับไม่เคยมาที่นี่อีกเลย รวากับเขาเป็นเพียงสายลม

ที่พัดเข้ามาในชีวิตเธอแล้วก็ผ่านไป ทั้งไว้แต่เศษใบไม้ที่ปลิดปลิวลงจากต้นเท่านั้น

สองเดือนต่อมาหายนะก็บังเกิด เมื่อประจำเดือนของเธอขาดไปสองเดือนแล้ว นั่นทำให้เธอหวั่นใจ ลลิษาไปซื้อที่ตรวจครรภ์มาตรวจ ก่อนจะพบว่าเธอ ‘ท้องลูกไม่มีพ่อ’ เหมือนที่แม่เคยตอกย้ำเธอเสมอ

ตอนนั้นเธอเสียใจและสับสนมาก เพราะไม่แน่ใจว่าคินนั้นจะมีสักครั้งหรือไม่ที่เขาไม่ได้ป้องกัน แต่ที่แน่ๆ เธอไม่เคยร่วมรักกับใครอื่นนอกจากเขา ถ้าเธอตั้งครรภ์ นั่นหมายความว่าเด็กในท้องของเธอเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาด้วยแน่ๆ

หลายครั้งเธอคิดจะทำแท้ง เพราะไม่อยากอุ้มท้องไปโรงเรียน แต่เธอก็ไม่กล้า และลาออกจากโรงเรียนแทน อนาคตที่เธอหวังไว้ดับวูบลง เธอไม่แม้แต่จะเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก อย่าย่ได้พูดถึงการสอบเข้ามหาวิทยาลัยใดๆ อย่างที่ฝันไว้เลย เป็นไปไม่ได้แน่นอน

ลลิษาใช้เวลาอยู่พักใหญ่ในการปรับตัวจากเด็กนักเรียนมาเป็นคุณแม่วัยใส กว่าทุกอย่างจะลงตัว ลูกชายของเธอก็อายุได้สองปีแล้ว ระหว่างนั้นชีวิตเธอค่อนข้างขลุกขลัก แต่ในที่สุดเธอก็สามารถเลี้ยงเขาให้เติบโตขึ้นมาเป็นเด็กที่น่ารัก เป็นที่รักของทุกคนได้

ช่วงสามปีแรก ลลิษาผ่านมรสุมชีวิตมากมาย ทำให้เธอค่อยๆ เติบโตขึ้นทีละน้อย และแกร่งขึ้นกว่าก่อนหน้านั้นมาก ซึ่งจุดเปลี่ยนก็คือการสูญเสียครั้งใหญ่ถึงสองครั้ง

ครั้งแรกเมื่อได้รับข่าวว่าแม่ของเธอกินยาฆ่าตัวตายประชิดพ่อ หลังจากพ่อของเธอรู้ว่าลูกสาวตัวเองท้องไม่มีพ่อ ก็นึกถึงเกียจ หาวาเธอเป็นผู้หญิงลำส่อน และเลี้ยงดูมาโดยผู้หญิงลำส่อนเหมือนกัน นับจากนั้นพ่อก็ไม่มาหาแม่อีกเลย แม่แต่งงานศพก็ไม่ปรากฏแม่แต่เงา นั่นทำให้เธอคิดว่าผู้ชายที่มารักหลายนั่นไม่เคยมีความจริงใจให้ผู้หญิงคนไหนหรอก เพราะหลังจากนั้นเธอก็ได้เข้ามาเป็นระยะๆ ว่าพ่อของเธอก็ไปมีผู้หญิงอื่น

อีกหลายคน

ส่วนครั้งที่สองนั้น นับได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ของเธอ เมื่อลุงเธอป่วยด้วยโรคมะเร็งและจากไปในเวลาอันรวดเร็ว ก่อนเสียชีวิต ลุงของเธอได้ยกโฉมอีริสบาร์ให้ และยืนยันย้ำหนว่าไม่ให้ขายร้านนี้เด็ดขาด เพราะท่านอยากให้มันอยู่รอผู้หญิงคนหนึ่งที่มีชื่อเดียวกับบาร์กลับมาหาท่าน ตามที่เคยสัญญาไว้ แม้ว่าลุงจะไม่มีโอกาสเห็นเธอคนนั้นอีกครั้งแล้วก็ตาม

หลังจากลุงเสียชีวิต ลิซาก็รับช่วงกิจการต่อ ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แม้ก่อนจากไป ลุงของเธอจะสอนงานหลายสิ่งหลายอย่างให้ รวมทั้งการผสมค็อกเทลซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ลูกค้าหลายคนจงรักภักดีต่อบาร์แห่งนี้ แต่การต้องขึ้นมากุมบังเหียนด้วยตัวเองโดยไม่มีที่ปรึกษาอยู่ข้างกายก็เป็นเรื่องยากไม่ใช่หน่อย แต่ในที่สุดเธอก็ผ่านมันมาได้

คิดมาถึงตรงนี้ ลิซาก็สุดลมหายใจลึกเพื่อเรียกสติและความกล้าให้กลับมาเผชิญความจริงอีกครั้ง ก่อนจะพ่นลมหายใจออกมาจนหมด จากนั้นก็ก้าวออกจากห้องน้ำ ตรงดิ่งไปที่เคาน์เตอร์บาร์

สิ่งแรกที่เธอทำคือเหลือบมองไปที่โต๊ะตัวเดิม เมื่อไม่เห็นเขาอยู่ตรงนั้นก็เป่าปากอย่างโล่งใจ ทว่าอีกใจหนึ่งกลับใจหายวูบ และรู้สึกน้อยใจที่เขาจำเธอไม่ได้

มันคงจบแค่นี้แล้วสินะ

หลังจากเลิกงาน ลิซาก็ตรงดิ่งกลับบ้านทันที บ้านของเธอเป็นบ้านไม้หลังเล็กๆ มีสวนอยู่หน้าบ้านแค่หยิบมือ ซึ่งเป็นบ้านที่ลุงยกให้เช่นกัน

เธออยู่ที่นี้ตั้งแต่ทะเลาะกับแม่และหนีออกจากบ้านคืนนั้น หลังจากเธอคลอด ลุงให้หลานอีกคนมาเป็นพี่เลี้ยงเด็กให้ เพราะเวลาทำงานของทั้งคู่เป็นเวลากลางคืน จึงต้องมีคนที่ไว้ใจได้คอยดูแลเด็กก่อน

หลังจากลุงเสียชีวิต ลิซาก็ยังคงจ้างพี่เลี้ยงเด็กต่อไป เพราะเธอยัง

ต้องทำงานกลางคืนอยู่ และเงินเดือนที่เลี้ยงเด็กก็ไม่ได้หนักหนาอะไรนัก
แถมส่งเสียญาติห่างๆ คนนี้ให้เรียนจนถึงระดับมหาวิทยาลัยด้วย

“กลับมาแล้วหรือคะ” ดวงใจถามขณะใช้หลังมือขยี้ตาด้วยท่าทาง
ง่วงงุน

“จะ เธอไปนอนเถอะ พรุ่งนี้ต้องไปมหาวิทยาลัยแต่เช้าไม่ใช่หรือ”

“คะ” หญิงสาวพยักหน้าแล้วลุกขึ้นเดินโซเซออกไปจากห้อง

พออยู่ด้วยกันตามลำพัง ลลิตาก็ทรุดตัวลงนั่งบนเตียงแล้วก้มลงมอง
ลูกชายวัยหกปีด้วยแวตาที่เปี่ยมไปด้วยความรักและอาหาร ไม่ว่าเธอจะ
ทำงานเหนื่อยมาแค่ไหน พอได้เห็นหน้าลูกชายหลับปุ๋ยแบบนี้ก็จำเป็นต้อง
หายเหนื่อยทุกครั้ง

“วันนี้แม่เจอพ่อด้วยนะ” เธอกระซิบ

เด็กน้อยหลับไม่รู้เรื่องราว ผู้เป็นแม่จึงได้แต่ยิ้มและมีน้ำตาารื้น
ขึ้นมา ก่อนจะก้มลงไปหอมแก้มลูกชายแล้วลุกไปอาบน้ำ จากนั้นจึงค่อย
กลับมานอนกอดเด็กชายวัยหกปีอีกครั้ง

ทว่าหลับไปไม่กี่ชั่วโมง เสียงนาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น
ลลิตาสะดุ้งตื่น แล้วจึงค่อยปลุกลูกชายไปอาบน้ำ เพราะแม่เธอจะพลาดการ
ส่งเขาเข้านอน แต่เธอจะไม่ยอมพลาดการอยู่กับเขาในช่วงเช้าแน่ๆ

สองแม่ลูกนั่งคุยกันที่โต๊ะอาหารอย่างสนุกสนาน พออิ่มหน้าแล้วจึง
พากันออกจากบ้าน ลลิตาจึงมือเดินไปส่งลูกชายที่โรงเรียนซึ่งอยู่ห่างออกไป
ไม่กี่ช่วงตึก ระหว่างทางก็คุยเรื่องโน้นเรื่องนี้ไปไม่ได้หยุด จนกระทั่งเธอพา
เด็กชายไปส่งคุณครูถึงมือหน้าโรงเรียน

“ตั้งใจเรียนนะจ๊ะ” หญิงสาวหยิกแก้มลูกชายเบาๆ ก่อนที่คุณครูจะ
พาเขาเข้าไปในโรงเรียน

ลลิตามองส่งลูกด้วยรอยยิ้ม เขายังคงพูดเจื้อยแจ้วอยู่ตลอดเวลา
จนเธออดหัวเราะไม่ได้ พอเขาหายเข้าไปในอาคารสี่ชั้นสดใส เธอจึงหมุนตัว
หันหลังกลับเพื่อจะกลับไปนอนต่อที่บ้าน แต่เกือบจะชนใครคนหนึ่งที่ยืน

อยู่ด้านหลังเข้าอย่างจัง

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

หญิงสาวไม่ได้เงยหน้ามองร่างสูงโปร่งตรงหน้า เพราะคิดว่าเป็น
คุณพ่อที่มาส่งลูกเหมือนกัน และเขาคงจะหลบให้เธอเดินผ่านไป

แต่เขากลับยืนนิ่งเฉย

ลลิษาขมวดคิ้วย่นอย่างซัดใจ แต่ไม่อยากถือสาอะไรจึงเป็นคนขยับ
ตัวหลบไปทางขวาเสียเองเพื่อจะเดินผ่านไป แต่ผู้ชายคนนั้นก็กลับขยับตาม
มาขวางเธออีกครั้ง

ตอนแรกเธอคิดว่าอาจใจตรงกับเขา จึงขยับออกไปทางซ้าย แต่เขา
ก็ยังขยับตามมายืนขวางเธออีก

นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่

ลลิษาเงยหน้าขึ้นมองเขาทันที เพราะคิดว่าเป็นพวกป่วนกวนคน แต่
เมื่อเธอเห็นใบหน้าของเขาเข้าเต็มตา เธอก็ถึงกับอึ้ง ยืนตะลึงมองเขาตา
ไม่กะพริบอยู่ตรงนั้น ร่างกายแข็งทื่อราวกับเพิ่งเห็นเมตตูซาผู้ทำให้มนุษย์
กลายเป็นหินได้ในชั่วพริบตา

วินาทีนั้นทั้งสองยืนสบตากันโดยไม่ขยับเขยื้อน โลกทั้งโลกราวหยุด
หมุน ทุกอย่างคล้ายหยุดเคลื่อนไหว แม้แต่เสียงอึกที่กยามเข้าหน้าโรงเรียน
ก็พลันเงียบไปด้วย

จนกระทั่งชายคนนั้นเอ่ยทักทาย

“ไม่ได้เจอกันนานนะ...โรส”

๒

ผู้ชายคนนี้เหมือนหยุดเวลาได้ แม้เขาจะคลายมนตร์สะกดให้ทุกสรรพสิ่งเคลื่อนไหวแล้ว แต่ลลืษากลับยังคงยืนนิ่งและจ้องมองเขาราวกับเธอกลายเป็นหินไปแล้วจริงๆ

เขาแทบไม่ต่างจากเดิมเลย ร่างสูงใหญ่กำยำ ใบหน้าคมคาย และมีดวงตาคมกริบที่บาดหัวใจเธอได้ทุกครั้งที่สบตา

“ไรส?”

เสียงของเขาปลุกสติของลลืษากลับมา เธอสะดุ้งเล็กน้อย แล้วเริ่มสร้างกำแพงกันตัวเองออกจากเขาขึ้นมาอีกครั้ง

“คะ...คุณ...เอ่อ...” ลลืษาเอ่ยตะกุกตะกัก “คุณเป็นใครคะ”

คิ้วหนาขมวดมุ่นทันที ดวงตาสีเหล็กจ้องมองเธออย่างประหลาดใจ ก่อนเขาจะหัวเราะเบาๆ แล้วหลับตาลงเหมือนคนพยายามแก้วิกฤติอะไรบางอย่าง

“ผมชื่อวูธ อิม...คุณคงจำผมไม่ได้สินะ”

“คะ” ลลืษาตอบเสียงสั้น

“ถ้าอย่างนั้นคุณมีเวลาสักครู่ไหมครับ เราไปหาอาหารเข้านั่งกินกัน
คุยกันไป แล้วแนะนำตัวกันอย่างเป็นทางการดีไหม” เขาเอ่ยอย่างสุภาพ

“ตะ...แต่ฉัน...”

“ผมไม่เคยจำคนผิด และผมก็แน่ใจด้วยว่าคุณคือโรสที่ผมรู้จัก ผม
ขอเวลาแนะนำตัวและเล่าเรื่องราวเก่าๆ ของเราให้คุณฟังสักสิบห้า นาที
เท่านั้น คงไม่เป็นการรบกวนเวลาคุณมากใช่ไหมครับ”

“คือ...”

“คุณลลิตา เจ้าของเชอร์รี่บาร์”

หญิงสาวอ้าปากค้าง จ้องมองเขาอย่างตื่นตะลึง

“เด็กคนนั้นคงเป็นลูกของคุณ และผมคิดว่าผมรู้จักพ่อของเขา”

“อยู่ๆ กับเขา” ลลิตาแยกเขี้ยว สัญชาตญาณความเป็นแม่ทำให้เธอ
พลุ่งพล่านขึ้นมาเมื่อเขาตื๊อลูกชายเธอเข้ามาเกี่ยวข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เมื่อเขาคือพ่อของลูกที่ไม่เคยเหลียวแลเธอและลูกชายตัวเองเลยตลอด
เจ็ดปีที่ผ่านมา

“สิบห้า นาที ผมขอคุณแค่นั้น”

ความนิ่งของเขาทำให้เธอลังเล แล้วจึงถอนใจเบาๆ “ฝั่งตรงข้ามมี
ร้านกาแฟที่เสิร์ฟอาหารได้ด้วย แต่ฉันมีเวลาให้คุณแค่สิบนาที”

เขายิ้มอย่างผู้มีชัย รอยยิ้มของเขาทำให้เธอหัวใจสั่นไหวและเริ่ม
ประหม่าขึ้นมาทันที

“เชิญครับ” เขาผายมือให้เธอเดินนำไป

ทั้งคู่เดินข้ามทางม้าลายไปยังร้านกาแฟเล็กๆ ภายในมีโต๊ะอยู่เพียง
สี่โต๊ะซึ่งยังว่างอยู่ เพราะลูกค้าส่วนใหญ่จะมาซื้อไปดื่มนอกร้าน ส่วนพวกที่
ชอบนั่งดื่มมักจะไปร้านเบรนต์เนมที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ช่วงตึก

“ขออเมริกาโน่ร้อนครับ” เขาสั่งแล้วหันมายิ้มให้เธอ “คุณล่ะ”

“เหมือนกันค่ะ”

“ฉันเป็นสองนะครับ” เขาหันไปบอกพนักงาน จากนั้นก็ผายมือให้เธอ

ไปนั่งกับเขาที่โต๊ะด้านในสุดของร้าน

“คุณแทบไม่เปลี่ยนไปเลยนะโรส”

“ค่ะ” ลลิตาตอบสั้นๆ เพราะการเปิดหน้าแลกก่อนอาจทำให้พลาดพลังได้

ชายหนุ่มมองเธออย่างจ้องกับท่าทางสงบนิ่งของเธอ

“เมื่อวานตอนผมไปที่บาร์ ผมนึกว่าคุณจำผมได้เสียอีก”

ลลิตาขมวดคิ้ว “ทำไมถึงคิดอย่างนั้นล่ะคะ”

“ก็พอเห็นผม คุณก็รีบหายเข้าไปหลังร้าน”

หญิงสาวทำท่าหนักแล้วจึงเผยยิ้ม “ฉันต้องเสียมาสองสามวันแล้วคะ ตอนนั้นคงสุดๆ จริงๆ ก็เลยรีบไปห้องน้ำ ฉันไม่ทันเห็นคุณด้วยซ้ำ เมื่อคืนคุณไปที่ร้านมาหรือคะ”

คราวนี้ใบหน้าคมคายของเขาเริ่มส่อแววแปลกใจ เขานิ่งไประหว่างที่พนักงานนำกาแฟมาเสิร์ฟที่โต๊ะ ลลิตารอให้พนักงานกลับไปประจำที่เคาน์เตอร์ก่อน จึงค่อยยื่นเตือนเขาเรื่องเวลา

“เอาละค่ะ ฉันว่าเราเข้าเรื่องกันดีกว่าไหมคะ ฉันมีเวลาให้คุณแค่สิบนาที จำได้ไหมคะ”

เขาหัวเราะเบาๆ “ผมน่าจะจ้างคุณไปแทนไอ้พวกไม่ได้เรื่องของบริษัทนะ คุณนี่พอจะเชื่อใครก็ได้จริงๆ”

“ฉันอาจไม่เป็นอย่างนั้น แต่ฉันไม่รู้ว่าคุณต้องการอะไร และกำลังจะไปธุระสำคัญต่อ”

ในที่สุดเขาก็ถอนใจ “ผมเคยไปที่เคอริลีนบาร์เมื่อเจ็ดปีก่อน ตอนนั้นผมเพิ่งจบมหาวิทยาลัย ผมกับเพื่อนๆ ไปฉลองกัน แล้วผมก็พบคุณ คราวนี้คุณจะปฏิเสธไหมว่าเมื่อเจ็ดปีก่อนคุณไม่ได้สวมชุดแดงคอยเสิร์ฟเครื่องดื่มให้ลูกค้า”

“ไม่ค่ะ ฉันทำงานที่นั่นมาตลอดช่วงที่เรียนมัธยมปลาย”

“งั้นก็ง่ายหน่อย” เขาพยักหน้า “คืนนั้นเราออกไปข้างนอกด้วยกัน

หลังบาร์ปิด และผมพาคุณไป...”

ลลิตายกมือขึ้นห้ามเขาทันทีพลางเหลือบมองไปที่พนักงานร้าน เมื่อเห็นเขาสวมหูฟังนั่งอ่านการ์ตูนอยู่จึงค่อยคลายใจ

“คุณจำได้แล้วใช่ไหม”

“ฉันรู้ว่าจะเป็นยังไงต่อหลังจากนั้นค่ะ เพราะไม่ได้มีแค่คุณที่ฉันออกไปด้วย” เธอโกหก

เขาทำหน้านิว นัยน์ตามกกริบส่อแววฉุนขึ้นมาจากหน้า

“เจ้าของร้านอาจถูกจับได้เลยนะนั่น”

“มันนอกเวลางานค่ะ แล้วก็เพื่อความสมัครใจของฉันทนเอง ไม่เกี่ยวกับร้าน”

“อ้อ งั้นสิ่งที่ผมสงสัยเกี่ยวกับเด็กคนนั้นก็อาจไม่ใช่เรื่องจริง”

“คุณสงสัยอะไรลูกฉัน” ลลิตาแยกเขี้ยวราวกับเป็นจงอางหงขึ้น

“สงสัยว่าเขาอาจเป็นลูกผม”

“ไม่ใช่!” หญิงสาวโผล่ขึ้นเสียงดังทันที กระทั่งพนักงานหนุ่มที่สวมหูฟังยังหันมามอง

“คุณแน่ใจหรือ”

“ฉันแน่ใจว่าป้องกันทุกครั้งเวลาออกไปกับแขก คนเดียวที่ฉันไม่เคยป้องกันคือพ่อของเด็กคนนั้น และเขาก็ตายไปแล้ว เด็กคนนั้นไม่เกี่ยวกับคุณ” ลลิตาเอ่ยเสียงกร้าว “ถ้าคุณกลัวว่าฉันจะพาลูกไปทวงสิทธิ์ คุณก็วางใจเถอะค่ะ ฉันไม่ทำอย่างนั้นแน่ ถ้าฉันลึนคิดและลึนไร้ไม้ตอกขนาดนั้นฉันคงตายไปแล้ว เพราะผู้ชายที่ขึ้นเตียงกับฉันทุกคนตายมาก”

เขาชะงักเล็กน้อย จ้องมองเธออย่างพิลึก ครู่หนึ่งก็ถอนใจเบาๆ

ลลิตาเหลือบมองนาฬิกาบนผนังร้าน แล้ววางเงินค่ากาแฟที่ยังไม่ได้ดื่มลงบนโต๊ะ

“หมดเวลาแล้วค่ะ ฉันต้องไปแล้ว”

เขาพยักหน้า สีน้หน้าแวต่ายคงครุ่นคิด ลลิตาจึงรีบลุกขึ้นเดินออก

จากร้านไปด้วยใจที่เต้นระทึกราวกับมีเสียงกลองหลายใบดังรัวอยู่ในอก

พอออกมาที่ถนน ลิขาก็รีบวิ่งกลับบ้านอย่างรวดเร็วราวกับเพิ่งเจอเรื่องสยองขวัญมา ทั้งให้ผู้ขายคนนั้นจมอยู่ในห้วงความคิดอันสับสนจากคำพูดโกหกของเธอเพียงลำพัง

คหาฐหนึ่งอึ้งในร้านกาแฟอยู่นานหลังจากลิขาออกไปแล้ว เขารู้สึกสับสนไม่น้อย เพราะจำได้ว่าเธอยังบริสุทธิ์อยู่ก่อนที่จะเขาจะทำลายความบริสุทธิ์นั้นด้วยตัวเอง สิ่งที่ทำให้ไม่แน่ใจก็คือ เขามาจนจำไม่ได้ว่ามีสักครั้งหรือไม่ที่ ไม่ได้ป้องกัน จึงไม่อาจแน่ใจได้ว่าเด็กคนนั้นเป็นลูกของเขาจริงๆ

แต่นั่งคิดว่าน่าจะอยู่อย่างนี้คงหาคำตอบไม่ได้ ชายหนุ่มจึงลุกขึ้นเดินไปจ่ายค่ากาแฟแล้วออกจากร้านไปขึ้นรถมาเซราตีส์ดำคันหรู และขับไปทำงานทันที

ดี. เค. กรุ๊ป ยังคงวุ่นวายเหมือนเช่นทุกวัน พนักงานทุกคนทำงานกันอย่างขะมักเขม้นจนไม่มีเวลาเงยหน้ามาคุยกัน แต่พวกเขาก็ยังมีเวลาหันมาค้อมคำนับเขาในทุกย่างก้าวที่เขาเดินผ่านไป จนเมื่อถึงห้องทำงานนั้นแหละ ความเจียบสงบึงกลับมาเยือนเขาอีกครั้งพร้อมกับความคิดคำนึงถึงเรื่องกวนใจในเช้านี้

รองประธานกรรมการหนุ่มนั่งลงหลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ หยิบแฟ้มประวัติเมอร์ลินบาร์ขึ้นมาเปิดดูแล้วถอนใจ เพราะข้อมูลเกี่ยวกับลิขาและลูกที่ทีมของกิตติศักดิ์หามาชันช่วงน้อยเหลือเกิน เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับที่ตั้งของร้าน ขนาดพื้นที่ รวมไปถึงสถานะทางการเงินที่ดูเหมือนจะไม่ได้มีกำไรมากพอจะร่ำรวยอะไร แต่ก็คงพอที่จะทำให้เด็กชายคนนั้นได้เรียนโรงเรียนเอกชนดีๆ แบบนั้นได้

ผู้หญิงคนนี้บริหารจัดการทุกอย่างได้ดีมาก ท่าทางสงบนิ่งของเธอเวลาคุยกับเขาก็น่าสนใจไม่น้อย ถ้าได้มาเป็นทีมงาน บริษัทของเขาคง

ประสบปัญหาน้อยกว่านี้ และน่าจะไร้อุปสรรคสำหรับโครงการเดอะไททันด้วย

‘ไม่ได้มีแค่คุณที่ฉันออกไปด้วย’

ประโยคนั้นทำให้เขาปวดใจชอบกล เธอเป็นสาวใจแตกอย่างนั้นหรือ หรือเป็นเพราะเขากันที่ทำให้เธอใจแตกขนาดนั้น

‘ฉันแน่ใจว่าป้องกันทุกครั้งเวลาออกไปกับแขก คนเดียวที่ฉันไม่เคยป้องกันคือพ่อของเด็กคนนั้น และเขาก็ตายไปแล้ว เด็กคนนั้นไม่เกี่ยวกับคุณ’

ใครกันนะที่เป็นพ่อของเด็กคนนั้น ให้ตายสิ ทำไมเขาถึงรู้สึกหงุดหงิดกับผู้หญิงปล่อยเนื้อปล่อยตัวคนนั้นอย่างนั้นะ

คหาจูนั่งคิดอยู่สักพัก ก่อนจะยกหูโทรศัพท์ขึ้นแล้วต่อสายไปหาเจ้าของแฟ้ม ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการสายงานสรรหาที่ดินวัยสี่สิบปี

“ผมเองนะครับคุณกิตติศักดิ์ ผมอยากได้ประวัติเจ้าของเมอร์ลินบาร์เพิ่มอีกสักหน่อย ช่วยจัดการให้หน่อยได้ไหมครับ”

“ได้ครับ เดี่ยวผมจะรีบจัดการให้เลยนะครับ”

“ขอบคุณมาก” เขาเอ่ยเสียงเข้มแล้ววางสายไป จากนั้นก็หมุนเก้าอี้หันไปหาแสงแดดยามเช้าที่ส่องผ่านแผงกระจกบานใหญ่เข้ามาด้วยหัวสมองที่ปั่นป่วน

กิตติศักดิ์วางหูโทรศัพท์ลงก่อนจะถอนใจด้วยความว้าวุ่น เพราะตั้งแต่มาทำงานที่นี่เมื่อสิบปีที่แล้ว เขาไม่เคยทำงานพลาดเลย หน้าที่ยังไม่เคยพบเจ้าของที่ดินคนไหนที่ดื้อดึงและไม่เห็นแก่เงินซึ่งบริษัทสามารถประเมินให้อย่างมากมาย เหมือนอย่างผู้หญิงคนที่เจ้านายต้องการรู้ประวัติอย่างละเอียดคนนี้เลย

“มีอะไรหรือเปล่าครับท่าน” รัชเดช ลูกน้องคนสนิทถาม

ชายหนุ่มคนนี้อายุรุ่นราวคราวเดียวกับท่านรองประธานกรรมการ

ใหญ่ ใบหน้าคมคายดูเจ้าสำอาง แต่ก็ทำงานเก่งใช้ได้ทีเดียว เขาจึงดึงมาเป็นมือขวา คอยเป็นมือเป็นเท้าให้ในเรื่องหุยมหิมาต่างๆ

“ท่านรองฯ สั่งให้สืบประวัติเจ้าของเมอริลีนบาร์น่ะสิ”

“คนที่ไม่ยอมขายที่ให้เราหรือครับ”

“ใช่” กิตติศักดิ์พยักหน้า “นายไปจัดการให้ฉันทีนะ”

“ได้ครับ” รัชเดชค้อมศีรษะน้อมรับ “ว่าแต่มันจะไม่ส่งผลกระทบต่อฝ่ายเราหรือครับ ถ้าท่านรองฯ ลงมาทำเรื่องนี้เอง”

“ก็คงเสียเครดิตไปซะละ” กรรมการผู้จัดการหนุ่มใหญ่ถอนใจ

“ฉันระหว่างที่หาข้อมูลเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้น เราลองหาวิธีทำให้แม่นั้นขายที่ให้เราได้ไหมครับ”

“นายหมายความว่ายังไง” กิตติศักดิ์หรีตามองลูกน้องคนสนิท

“ท่านจำเคสไอ้แกที่โครงการเดอะวันได้ไหมครับ”

“ที่มันไม่ยอมขายที่ดินให้เราเมื่อปีก่อนนะหรือ”

“ครับ” รัชเดชพยักหน้า “ลูกๆ ยอมหมด เหลือมันคนเดียวที่ไม่ยอมขาย หลังจากนั้นไอ้แกนั้นก็ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต พอเสร็จงานศพมันลูกๆ ของมันก็เลยเอาที่ดินมาขายให้เรา”

กิตติศักดิ์นั่งคิดแล้วถอนใจ “ฉันยังไม่อยากให้งูนาขายขนาดนั้น คดีไอ้แกนั้นกว่าจะปิดได้ก็เสียเวลาไปมากโข ขึ้นเกิดซ้ำขึ้นมาอีกตำรวจอาจสงสัยได้”

“ฉันก็เอาแค่ว่าๆ ดูทำที่ไปก่อนดีไหมครับ ผู้หญิงตัวคนเดียวอาจกลัวจนรีบขายที่ให้เราก็น่าจะได้ครับ”

“อืม...แต่อย่าให้ถึงตายเหมือนไอ้แกนั่นล่ะ” กิตติศักดิ์ย้ำ

“ไว้ใจเถอะครับ ยังมีอีกหลายวิธีนอกจากความตายที่จะช่วยเราได้”

“ฉันก็หวังว่ามันจะไม่ถึงขั้นที่ต้องใช้วิธีเดียวกับไอ้แกตูดึงนั่นนะ”

“ครับ” รัชเดชตอบรับด้วยสีหน้าและรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม

ทุกครั้งที่หลังจากไปส่งลูกชายเข้าโรงเรียน ลลิษาจะกลับมานอน และหลับปุ๋ยในเวลาอันรวดเร็ว แต่วันนี้กลับไม่เหมือนเดิม เพราะเธอแทบ ช่มตาหลับไม่ลงด้วยซ้ำ

“ให้ตายเถอะ”

หญิงสาวถอนใจแล้วลุกจากเตียง เดินไปที่ครัวแล้วรินนมอุ่นๆ มา ต่อม หวังให้การดอจะมีโนอย่างทริบโทเฟนที่มีอยู่ในนมช่วยให้เธอหลับง่ายขึ้น แต่ก็ไม่สำเร็จ

แน่นอนว่าการดื่มนมไม่ใช่การแก้ปัญหาที่ตรงจุดนัก เนื่องจากสาเหตุจริงๆ เป็นเพราะผู้ชายคนนั้นต่างหากที่จู่ๆ ก็กลับเข้ามาในชีวิตเธอ ความคิดต่างๆ ที่เวียนวนอยู่ในหัวทำให้สมองของเธอตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

‘นายกกลับมาสนใจฉันทำไมอีก หลังจากหายหัวไปตั้งเจ็ดปี’

แล้วดันมาถามเรื่องลูกอีก ให้ตายสิ

ลลิษาผินหน้าไปมองรูปลูกชายตรงหัวเตียงแล้วถอนใจเฮือกใหญ่ เพราะรู้สึกผิดต่อเขาและพ่อของเขามากที่โกหกทุกอย่างไปในเช้าวันนี้ แต่จะ ให้ทำอะไรได้เล่า ในเมื่อเธอไม่รู้จุดประสงค์การมาถามหาความหลังของเขาเลยสักนิด

มีโอกาสน้อยที่เขาต้องการลูกของเขาไปเลี้ยง ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่เธอ ยอมรับไม่ได้แน่

เธอเลี้ยงลูกมาอย่างดีด้วยความรักใคร่ จนเขาเติบโตขึ้นมาเป็นที่รัก ของคนอื่น จู่ๆ เขาจะมาขู่มือเปิบ เอาลูกไปจากอ้อมอกเธอ แล้วเอาไปให้ ภรรยาที่ไม่สามารถมีลูกด้วยกันได้เลี้ยงเหมือนในละครโทรทัศน์อย่างนั้น หรือ

ไม่มีทางเสียหรอก

แต่คิดว่าลูกจะต้องเผชิญกับแม่เลี้ยงใจร้ายและคุณย่าใจยักษ์ แถม พ่อยังเข้าข้างฝ่ายนั้นอีก เธอก็ส่งสารลูกจนแทบจะร้องไห้แล้ว

“ฮัดเซย์!”

จู่ๆ คหาวูก็จามออกมาดังลั่นทั้งๆ ที่ไม่ได้มีอาการป่วยมาก่อน ดีที่เป็นห้องทำงานส่วนตัว ไม่มีใครเห็น ไม่อย่างนั้นคงเสียหน้าแย่

“ใครนินทาหรือเปล่านะ” ชายหนุ่มส่ายหน้าแล้วก้มลงอ่านเอกสารต่อ แต่ยังไม่ทันไรโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นเป็นเสียงที่เขาตั้งไว้สำหรับคนในครอบครัว

คหาวูรีบหยิบโทรศัพท์มารับแล้วรอกเสียงไปด้วยความดีใจ “สวัสดีครับแม่ กำลังคิดถึงอยู่พอดีเชียว”

“ปากหวานนะลูก” ปลายสายหัวเราะคิกคัก “เปิดวิดีโอคอลสิ แม่จะได้เห็นหน้า”

“รอเดี๋ยวนะครับ”

เขารีบวางโทรศัพท์ลงบนแท่นวาง แล้วกดปุ่มเปลี่ยนโหมดให้เป็นวิดีโอคอล ใบหน้าของบิดาและมารดาจึงปรากฏขึ้นมาบนหน้าจอ

“เป็นไงเจ้าวู กิจการของฉันที่เมืองไทย” ผู้เป็นพ่อถาม

“เรียบร้อยดีครับ มีปัญหาจุกจิกนิดหน่อย แต่ผมจัดการได้ครับ” ชายหนุ่มตอบ “แล้วโครงการยักษ์ของเราที่แคลิฟอร์เนียเป็นอย่างไรบ้างครับพ่อ”

“ก็ดี ราบรื่นดี”

“สองคนนี่ เจอหน้ากันก็คุยแต่เรื่องงาน” ผู้เป็นแม่ค้อนไล่ทั้งสามและลูก “เลิกคุยได้แล้ว แม่ละคิดถึงลูกจะแย่ นี่ก็ปันกับพ่อเขาทุกวันเลยนะ”

“มีน่าล่ะ...” คหาวูหัวเราะ

“มีน่าอะไร” มารดาย้อนถาม

“มีน่าเมื่อครู่ผมถึงได้จาม ที่แท้แม่เองที่นินทาผมกับพ่อ”

“เหลวไหล ถ้าแม่เขาคัดดีสิหรืออย่างนั้น ป่านนี้แกจามไปหมดแล้ว”

“ทำไมละครับพ่อ”

“ก็แม่ແກ່ນเรื่องແກ່ให้พ่อฟังทุกๆ ห้านาทีนะสิ”

“นี่คุณ” ผู้เป็นแม่หันไปพาดต้นแขนสามี่แรงๆ “อย่ามาว่าฉันนะ ก็ฉันคิดถึงลูกนี่”

“ก็มันจริงนี่นา โดยเฉพาะเรื่องแฟน แม่แก็บ่นเป็นหมี่กินผึ่งเลยละ”

“สามสิบแล้วนี่คะ จะไม่ให้ฉันห่วงไ้ยังงั้กันล่ะคุณ” มารดาเอ่ยกับบิดาแล้วหันมายี้มให้ลูกชาย “แล้วตกลงหมายตาใครไว้หรือยังลูก ถ้ามีแม่จะได้รีบกลับไปสู่ขอตอบแ่งให้”

คหาวุธหัวเราะ “ยังไม่มีห้รอกครับแม่ ทำแ่งงานอย่างเดียว เตี้ยวว่าจะไปจ้างพวกพริตตีมาแ่งงานด้วยสักคน แม่จะได้สบายใจ ดีไหมครับ”

“โอ้ย...แม่ก็เคยเป็นลูกชาวสวน ทำงานเป็นประชาสั้มพันธ์ห้างมาก่อน เรื่องฐานะชาติตระกูล หน้าที่การงานสำหรับแม่ณะ มันไม่สำคัญอะไรห้รอกขอแค่ให้เป็นคนดี ขยันทำงาน รักครอบครัว และหมั่นดูแลลูกของแม่ แ่นั้นก็พอแล้ว”

“ขอเยอะนะนั่น” ผู้เป็นพ่อแซว

พอไ้ได้ยินคำพูดมารดา จู่ๆ คหาวุธก็นึกถึงบาร์เทนเดอร์สาวขึ้นมาดูจากชีวิตประจำวันของเธอ ก็ดูเป็นคนขยันและรักครอบครัวดี เพราะทั้งที่เพิ่งกลับถึงบ้านเอาเกือบรุ่งสาง แต่ก็ยังตื่นเข้าไปส่งลูกที่โรงเรียน ไ้ไหนจะเป็นบาร์เทนเดอร์ให้ร้านตัวเอง ซึ่งเจ้าของร้านไม่จำเป็นต้องลงไปทำเรื่องพวกนั้น แบบนี้ไม่เรียกว่าขยัน รักครอบครัวอย่างไ้ไรหว่า

“คิดอะไ้อยู่หรือลูก ทำไ้ไม่เสียบไป”

คหาวุธสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะเผยยิ้มเจื่อนให้มารดา “เรื่องงานนะครับ ไ้ไม่มีอะไรห้รอก”

“อย่าหักโหมให้มากนะ”

“ครับแม่”

“เออ...เห็นยายวิบอກพ่อว่าจะกลับเมืองไทยอาทิตย์หน้า ลูกไปรับยายวิด้วยนะ”

“เอ...นี่เลิกทำห้องเสื้อแล้วหรือครับ ยายน้องสาวคนนี้ ไม่เห็นบอกพี่
สักคำ”

“ก็คงเกรงใจนั่นแหละ ยายวิมันซี่เกรงใจคนอยู่แล้ว นี่ก็รู้ว่าอยาก
ย้ายมาเปิดห้องเสื้อที่เมืองไทยแทน ยังไงก็ช่วยดูให้หน่อยนะ”

“ได้ครับพ่อ น้องสาวคนเดียว ผมไม่ปล่อยให้ลำบากหรอกครับ”
คหาวุธรับปาก “งั้นผมขอตัวทำงานก่อนนะครับ เอาไว้ว่างๆ จะโทร. หา”

“ดูแลตัวเองดีๆ นะลูก” ผู้เป็นแม่เอยด้วยความเป็นห่วง ส่วนพ่อ
ก็ยิ้มและพยักหน้า จากนั้นต่างฝ่ายต่างก็หยุดการติดต่อกัน

คหาวุธเอนหลังพิงพนักอย่างคิดคำนึง เพราะช่างน่าแปลกเหลือเกิน
ที่เขาคิดถึงอนาคตกับลลิษาหลังจากมารดาถามไถ่เรื่องการแต่งงาน

ให้ตายสิ...เธอจำเขาแทบไม่ได้ด้วยซ้ำ

ถ้าเป็นอย่างที่เธอพูดจริง ค็นั่นคงเป็นคินที่ไม่มีอะไรน่าจดจำเลย
สำหรับลลิษา เหมือนที่เขาไม่เคยจำเรื่องบนเตียงของผู้หญิงคนอื่นเลย
นอกจากเธอ ทั้งๆ ที่เขาออกจะมั่นอกมั่นใจมากกว่า ตัวเองสามารถทำให้
ผู้หญิงผ่านไปจนถึงจุดสุดยอดได้ชนิดที่เรียกได้ว่าพวกเธอเหล่านั้นไม่เคย
พานพบมาก่อน

ลลิษาตื่นขึ้นมาในตอนบ่าย หลังจากอาบน้ำแต่งตัวและรับประทาน
อาหารกลางวันแล้ว เธอก็ปิดกวาดเช็ดถูบ้าน ก่อนจะออกไปรับลูกกลับจาก
โรงเรียน และพาไปยังเคอริลินบาร์ รอให้ดวงใจกลับจากมหาวิทยาลัยแล้ว
มารับลูกชายของเธอกลับบ้าน

“ทำงานทุกวันแบบนี้ ไม่อยากหยุดพาลูกไปเที่ยวบ้างหรือครับพี่โรส”

วายุ บาร์เทนเดอร์อีกคนถามขณะใช้ผ้าสะอาดเช็ดถูถ้วยแก้วที่วาง
เรียงกันอยู่บนโต๊ะ เขาเป็นหนุ่มน้อยวัยยี่สิบสามปีที่มีฝีมือการชงเครื่องดื่ม
อย่างหาตัวจับได้ยากทีเดียว

“ไปแล้วใครจะดูแลร้านล่ะ”

“ผมไงพี่”

“นายอะนะ” หญิงสาวหันไปมองคนพูดด้วยแวตาก็ไม่เชื่อถือนัก

“โอ้ พี่ ตอนลูกพี่ไม่สบายต้องรีบกลับบ้านไปรับไปหาหมอ ผมก็อยู่ดูแลร้านให้พี่ตั้งหลายครั้ง ยายจอย ยายแจนก็อยู่ แถมมีการด่าบ้างเหมือนดเวน จอห์นสัน อย่างลุงชาตรีอีก พี่ไม่ต้องห่วงหรอกนะ”

จริงอยู่ที่ทั้งจอยและแจนเป็นพนักงานเสิร์ฟที่ขยันขันแข็ง ทำให้เบาร่างไปเยอะ ส่วนลุงชาตรีผู้มีหุ่นและใบหน้าเหมือนดาราฮอลลีวูดชื่อดังก็สามารถจัดการทุกปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าจอมป่วนและเด็กอายุไม่ถึงที่เบอเข้ามาในร้านได้เป็นอย่างดี แต่ถึงอย่างนั้น ถ้าจะให้ทำงานไปทั้งวันทั้งคืนเธอก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“เอาไว้จะลองคิดดูก็แล้วกัน”

“นี่ ผมมีบัตรเที่ยวตริมเวิร์ลด์ฟรีอยู่สามใบ พี่สนใจพาลูกไปเที่ยวไหมล่ะ ของพี่กับลูกสองใบ อีกใบก็ให้ดวงใจไปช่วยดูแลด้วย”

ลลิตาหันไปเหล่มองชายหนุ่ม “นี่นายทำไมถึงกะยั่นกะยอให้พี่หยุดงานนั้กะ วางแผนจะสูบร้านหรือเปล่าเนี่ย”

วายุหัวเราะลั่น “สูบร้าน...คิดได้ไงอะพี่”

“จะไปรู้เรอะ อยู่ดีๆ ก็อยากให้หยุด”

“ก็ผมเห็นพี่ทำงานทุกวันไม่ได้พัก ผมกับคนอื่นๆ ยังได้พักคนละวันเลยอยากให้พี่ได้ผ่อนคลายเป็นบ้างสิ”

“ແ່ນະ” เธอถามย้า

“ແ່ลີ ก็ผมรักพี่นี่”

ยังไม่ทันขาดคำ ฝ่ามือพิฆาตก็ฟาดเปรี้ยงลงบนกบาลชายหนุ่ม

“เดี๋ยวะเหอะ บอกว่าอย่าเข้าชี้เรื่องนี้ พี่ไม่ชอบกินเด็ก”

วายุหัวเราะกลบเกลื่อน “ผมพูดเล่นน้า พี่ก็จริงจังไปได้”

“ไม่รู้แหละ ชื่นพูดอีกเจอไล่ออกแน่”

“ครับพี่” วายุลากเสียงยาวแล้วรีบปลีกตัวนำถ้วยแก้วที่เซ็ดแล้วไปไว้

บนชั้นวาง

ลลิตามองตามไปอย่างนึกกังวลใจ เพราะดูเหมือนวายุจะยังไม่ลืมเล็ก ความคิดที่จะจีบเธออยู่ดี แม้ว่าเธอจะบอกเขาไปหลายครั้งว่ามันไม่มีทางเป็นไปได้ก็ตาม

หลังจากร้านเปิด ไม่นานลูกค้าก็เข้ามาจนเต็มร้าน เพราะต่างติดใจในฝีมือการชงเครื่องดื่มของลลิตากับวายุ รวมไปถึงการบริการที่อ่อนหวานของจอยกับแจนก็ทำให้ลูกค้าหนุ่มๆ หลายคนติดใจจนกลายเป็นขาประจำไป

เมื่อริลีนบาร์มีผู้คนเข้ามาใช้บริการหนาตาแทบทุกวัน ยิ่งเป็นคืนวันศุกร์และเสาร์ด้วยแล้วจะมีคนมายืนต่อแถวรอเข้าร้านกันยาวทีเดียว และคำคินนี้ก็เช่นกัน

“พีโรส ดูนั่นสิ” วายุสะกิดเธอ

“ใคร”

“คุณภาคิน ยูทูเบอร์ชื่อดังที่ตระเวนดื่มไปทั่วทุกสารทิศ แล้วรีวิวทางช่องยูทิวบ์ของเขาไงล่ะ คนติดตามตั้งสี่ห้าแสนเชียวนะ”

“มาร์ตินเบนโตะนั่นใครผสม”

“พีเง” เขาหันมามองเธอ

“ตายจริง จะถูกปากไหมหนอ” ลลิตาเอ่ยด้วยความกังวล เพราะถ้าไม่ถูกใจยูทูเบอร์ชื่อดังขนาดนี้ มีหวังโดนวิจารณ์จนคนไม่เข้าร้านแน่ๆ

“กรี๊ด!”

แต่แล้วเสียงร้องของหญิงสาวคนหนึ่งก็ดังแทรกเสียงเพลงขึ้น เสียงของเธอเรียกสายตาทุกคู่ให้หันไปมอง ไม่เว้นแม้แต่ลลิตาที่หันไปมองด้วยความตกใจว่าทำไมผู้หญิงคนนั้นถึงได้ส่งเสียงดังขนาดนั้น

๓

ทันทีที่ได้ยินเสียงกรีดร้อง ลลิตาก็รีบออกจากหลังเคาน์เตอร์แล้ว
ปราดไปยังโต๊ะที่เกิดเหตุทันที พบว่ามีลูกค้ายกลุ่มหนึ่งกำลังอะละอะกันอยู่
โดยมีหญิงร่างบางสวมกระโปรงสั้นเต๋ยีนไววายเป็นแกนนำ

“เกิดอะไรขึ้นคะ” เจ้าของร้านถามอย่างสุภาพ

หญิงคนนั้นเมื่อเห็นเธอสวมชุดบาร์เทนเดอร์ก็รีบยกแก้วค็อกเทลขึ้น
ให้เธอดู “นี่มันอะไรกัน ชนอะไรหยิกๆ หย้องๆ เข้าไปอยู่ในแก้วของฉัน
ได้อย่างไร เธอเป็นคนชงมาร์การิตาแก้วนี้ใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ ฉันชงเองกับมือ”

“แย่มาก สกปรก นี่คงเข้าห้องน้ำแล้วไม่ล้างมือมาชงมาร์การิตาให้ฉัน
ใช่ไหม” หญิงคนนั้นกล่าวหาเธออย่างกรวดเกรี้ยว แล้วสาดค็อกเทลแก้วนั้น
ใส่ลลิตาเต็มหน้า

“นั่นมันกินไปแล้วนะ” วายุโพล่งขึ้นด้วยความโกรธที่เห็นคนที่ตนรัก
ถูกทำร้ายต่อหน้า แต่เมื่อเขาจะเข้าไปเอาเรื่อง ลลิตากลับกันไว้เสียก่อน

“กลับไปบาร์ เรื่องนี้พี่จัดการเอง” ลลิตาเอ่ยเสียงเข้มแล้วออกแรง

ดันร่างหนาให้ถอยกลับไป ก่อนจะหันไปค้อมศีรษะให้ลูกค้าผู้กรวดเกรี้ยว
 “ต้องขอโทษด้วยนะค่ะ ฉันสະเพร่าเอง เอาเป็นว่าเครื่องดื่มกับอาหารมือนี่
 ฉันจะไม่คิดเงินเพื่อเป็นการถืโทษดีไหมคะ”

“แหะ ไครจะไปกินต่อ” อีกฝ่ายยังคงโวยวายเสียงดังลั่นร้าน “ไม่รู้
 แก้วอื่นกับอาหารจะมีอะไรสกปรกๆ ติดมาอีกไหม”

“นั่นก็ต้องขอโทษด้วยนะค่ะ” เจ้าของร้านสาวค้อมศีรษะอีกครั้ง

“เสียดายนะ ตกแต่งร้านก็สวย บรรยากาศก็ดี แต่สกปรก อี...ต่อไป
 ฉันจะไม่มาเหยียบร้านนี้อีกแล้ว”

“ขอโทษด้วยค่ะ”

ลลิตา ค้อมศีรษะอีกครั้งทั้งที่รู้ว่าตัวเองไม่ผิด เพราะเธอมั่นใจใน
 ความสะอาดของร้านมาก และเธอก็ล้างมือทุกครั้งหลังจากเข้าห้องน้ำ เป็น
 ไปไม่ได้เลยที่จะมีอะไรเข้าไปอยู่ในแก้วมาร์การิตานั่น แต่เธอก็ต้องจำใจ
 ยอมรับผิดชอบเพื่อแก้สถานการณ์เฉพาะหน้าไปก่อน

ระหว่างนั้นเองลูกค้าอีกหลายโต๊ะก็พากันยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นมา
 สำรวจ บางคนก็ใช้ส้อมเขี่ยอาหารในจานดูอย่างไม่น่ามั่นใจนัก ลลิตาเหลือบ
 มองไปทั่วอย่างใจแป้ว และยิ่งเป็นกังวลมากขึ้นเมื่อเห็นสายตาของภาคิน
 ยูทูเบอร์เครื่องดื่มผู้มีชื่อเสียงซึ่งนั่งกอดอกจ้องเธอกับคู่กรณีเซมิง

“ไป พวกเราไปร้านอื่นกันดีกว่า” ลูกค้าสาวยังคงเสียงดังลั่นร้าน
 ก่อนจะเดินนำผองเพื่อนตรงไปที่ประตู

ทว่าคนกลุ่มนั้นกลับต้องชะงักเมื่อจู่ๆ มีชายร่างใหญ่ยืนมือมาคว้า
 แขนของลูกค้าสาวและหยุดไม่ให้เธอเดินไปถึงประตูได้

“คุณวุธ” ลลิตาเบิกตากว้างเมื่อเห็นใบหน้าชายหนุ่มคนนั้นเข้าเต็มตา

“อ๊บบ้า มาจับแขนฉันทำไม ปล่อยนะ คิดจะลวนลามเรอะ ถ้าเมากี
 กลับไปนอนบ้านไป”

“คุณยังไปไหนไม่ได้” คชาวุธเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ทำไม” หญิงสาวถามอย่างกรวดเกรี้ยว

“เฮ้ย! มึงเป็นใครวะ ปล่อยแขนเพื่อนกูเดี๋ยวนี้นะโว้ย” ชายหนุ่มอีกคนเอ่ยอย่างเอาเรื่อง แม้จะตัวเล็กกว่าแต่ก็คงถือว่าพวกมาก จึงไม่เกรงกลัวอะไร

“พวกคุณร่วมกันฉ้อโกง หวังกินฟรี ทำให้ร้านเสื่อมเสียชื่อเสียง ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๔๑ ถ้าเจ้าของร้านเอาเรื่อง พวกคุณจะถูกลงโทษจำคุกไม่เกินสามปี ปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หนักเข้ายังทำร้ายร่างกายเจ้าของร้านด้วยการสาธิตเครื่องดื่มใส่หน้าอีก เหตุผลแค่นี้พอจะทำให้ผมหยุดพวกคุณได้หรือยัง”

ลูกค้ายุ่มนั้นชะงักไปทันทีเมื่อเจอคนที่ดูเหมือนจะรู้จักกฎหมายอย่างทะลุปรุโปร่งแบบนี้ ต่างคนต่างมองหน้ากันเล็กน้อย ก่อนที่หญิงสาวหัวโจกจะตั้งสติได้

“แกกล่าวหาฉัน ไม่มีหลักฐาน ระวังจะโดนคุกเหมือนกัน”

ชายหนุ่มยิ้มอย่างใจเย็น “บังเอิญผมเห็นคุณเอาเส้นขนมาใส่แก้วมาร์การิตา แล้วยังเอาน้ำจุ่มลงไปคนเครื่องดื่มในแก้วนั้นอีก”

“บ้าไปแล้ว ใครมันจะทำอย่างนั้น อย่างมาใส่ร้ายกันนะ มีหลักฐานอะไรหรือเปล่า”

ชายหนุ่มไม่ตอบอะไร แต่กลับชี้ไปที่กล้องวงจรปิดซึ่งหันหน้ากล้องไปที่โต๊ะของผู้หญิงคนนั้น

เมื่อเห็นท่าไม่ดี ลลิษาจึงรีบปรายเข้าไปห้ามปราม “พอเถอะคะ คุณวุธ ฉันไม่อยากมีเรื่อง”

“ตะ...ได้ยินหรือยัง ปล่อยฉันนะไอ้บ้า” ลูกค้าสาวจอมโวรีบสะบัดแขน แต่มือของชายหนุ่มกลับแกร่งเกินกว่าจะสลัดพ้นโดยง่าย

“คุณยังไปไหนไม่ได้” ชายหนุ่มคำราม “ถึงเจ้าของร้านจะไม่เอาเรื่อง แต่คุณก็ควรจ่ายเงินและขอโทษเธอ รวมทั้งลูกค้ายคนอื่น ๆ ด้วย ที่รบกวนบรรยากาศการนั่งดื่ม”

ฝ่ายหญิงอีกอีกไปครู่ใหญ่ ก่อนจะหยิบเงินให้ลลิษา เจ้าของร้านสาว

รับไว้และยื่นส่งบางอย่างประณีประนอม

“คุณควรขอโทษเจ้าของร้านกับลูกค้าคนอื่นๆ ด้วย” ชายหนุ่มย่ำ
หญิงสาวมีท่าทีกระอักกระอ่วนอย่างเห็นได้ชัด แต่ในที่สุดก็หันไป
ค้อมศีรษะให้ลลิษา แล้วเอ่ยขอโทษขอโพยเสียงอ่อน จากนั้นก็ค้อมศีรษะ
ปลกๆ ไปรอบร้านพร้อมพูดด้วยเสียงที่ไม่ดังเท่าตอนไววายเมื่อครู่

“ฉันไปได้หรือยัง”

คหาารุหันไปถามลลิษาอย่างสุภาพ “ตกลงคุณไม่เอาเรื่องใช้ไหม
ครับ”

“ค่ะ” หญิงสาวตอบสั้นๆ

ชายหนุ่มจึงปล่อยมือจากแขนที่เห็นได้ชัดว่าเป็นรอยจำจากการบีบ
ของเขา กลุ่มลูกค้าขอกินฟรีรีบออกไปจากร้านอย่างรวดเร็วด้วยความ
อับอาย พอเหตุการณ์สงบ ลูกค้าในร้านต่างก็ปรบมือให้ชายหนุ่มผู้เข้ามา
คลี่คลายสถานการณ์กันเสียงเกรียว

คหาารุยกมือและยิ้มให้ทุกคน จากนั้นจึงหันมาทางลลิษาและจ้อง
มองเหมือนจะทวงคำขอบคุณจากเธอ

“ขอบคุณค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ” เขาโบกมือ “แต่คุณไม่ควรยอมคนพวกนี้ง่ายๆ นะ
เพราะนอกจากพวกมันจะได้ใจแล้ว ร้านของคุณอาจเสื่อมเสียชื่อเสียง”

ลลิษาเหลียวไปมองภาคินซึ่งกลับมาละเลียดดื่มจินมาร์ตินี่ของเขา
อีกครั้งด้วยสีหน้าพึงใจ

“ฉันก็แค่แก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าไปก่อน เอาไว้ตรวจสอบแน่ชัด
แล้วค่อยจัดการอีกที”

“ฉันขอโอลด์เฟชั่นสักแก้วเป็นคำตอบแทนได้ไหมครับ”

หญิงสาวยิ้มบางๆ แล้วผายมือไปยังเก้าอี้หน้าเคาน์เตอร์บาร์ “เชิญ
ค่ะ”

เจ้าของร้านสาวรีบเดินเข้าไปหลังเคาน์เตอร์ หยิบอุปกรณ์ต่างๆ มา

ปรุ่ค็อกเทลรสเลิศให้เขาด้วยท่าทางทะมัดทะแมง จากนั้นก็วางมันลงบน
กระดานรองแก้ว แล้วยิ้มให้เขาอย่างทีพนักงานควรทำต่อลูกค้า

“ว่าแต่คุณเห็นผู้หญิงคนนั้นทำอย่างนั้นจริงหรือคะ”

“ไม่เห็นหรอกครับ ผมเพิ่งเข้ามาตอนคุณผละจากบาร์ไปที่โต๊ะนั้น”

ลลิสาทาโต “หมายความว่า...”

“กลโกงง่าย ๆ พวกนี้ผมว่าเจ้าของร้านที่เปิดมานานอย่างคุณก็คงรู้
แต่เพราะไม่อยากให้เกิดเรื่องราวใหญ่โต เลยทำประนีประนอมไปก่อน
จริงไหม”

“แต่ถ้าผู้หญิงคนนั้นไม่ได้...”

“อย่าบอกนะว่าคุณไม่มั่นใจในความสะอาดของร้านตัวเอง”

“เอ่อ...”

“หรือเส้นขนในแก้วนั้นเป็นของคุณจริงๆ”

ลลิสาหน้าแดงก่ำด้วยความอาย เมื่อเขานำขนในที่ลับนั้นมาผูกโยง
กับเธอ “มะ...ไม่ใช่คะ ฉันล้างมือทุกครั้ง แล้ววันนี้ฉันก็ยังไม่ได้อ่าน
ห้องน้ำเลยนะคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะเบา ๆ กับท่าทางลูกลึกลับของเธอ

“เพราะผมมั่นใจในความสะอาดของร้านนี้ และผมก็คิดว่าคุณคง
ไม่ทำอะไรซะเพราะแบบนั้นแน่ ผมก็เลยบลัฟผู้หญิงคนนั้นไปอย่างนั้นเอง
ซึ่งบังเอิญผมคิดถูก”

“ไม่บังเอิญหรอกครับ” วายูแทรกขึ้นหลังจากเปิดประตูออกมาจาก
หลังร้าน “หลังจากคุณบอก ผมก็เข้าไปเปิดดูโทรทัศน์วงจรปิด เห็นแม่นั้น
ล้างมือเข้าไปใต้กระป๋องแล้วดึงเส้นขนออกมาใส่แก้วจริงๆ แถมยังใช้
นิ้วคนอย่างที่คุณบอกด้วย อี...เล่นตลกกันสดๆ แบบนี้ น่าขยะแขยงซะมัด”

ลลิสาฟังแล้วก็หันไปค้อมศีรษะให้เขา “ฉันต้องขอขอบคุณอีกครั้งนะคะ
ที่มาช่วยไว้ได้ทัน ไม่งั้นร้านคงแย่ ท่าทางลูกค้าอีกหลายโต๊ะจะทำท่าว่าจะ
เช็กบิลกลับและคงไม่มาอีกเลย โดยเฉพาะ...”

ยังไม่ทันได้เอ่ยชื่อ คนที่ถูกพาดพิงก็เดินมายืนหน้าเคาน์เตอร์บาร์ ก่อนจะเอ่ยแนะนำตัวและยื่นนามบัตรให้ลลิษาอย่างเป็นมิตร

“ผมชิมจินมาร์ตินี่ของคุณแล้ว รู้สึกรสชาติกลมกล่อมดีมาก แล้วก็คิดว่าเครื่องดื่มอีกหลายชนิดก็น่าจะดีด้วย เลยอยากมาขอทำรายการแนะนำร้านที่นี่ ไม่ทราบว่าคุณสะดวกไหมครับ”

“ยินดีค่ะ” หญิงสาวยิ้มแป้น

“นั่นเอาไว้ผมจัดคิวแล้วจะให้เลขาฯ โทร. มานัดอีกทีนะครับ”

“ได้ค่ะ”

หลังจากนั้นภานิกก็ออกจากร้านไป ทำเอาลลิษาถึงกับยิ้มหน้าบาน เพราะมีโอกาสดูโปรโมตร้านโดยไม่ต้องเสียค่าโฆษณาแพงๆ

“เราจะดังแล้วนะพีโรส” วายุเอ่ยอย่างลึกลับ แล้วยกมือขึ้นเปะมือสาวเจ้าของร้าน

“ดูเหมือนจะยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวเลยนะครับ” ศพาวุธเอ่ยแทรกขึ้น

“คงต้องขอบคุณคุณมากๆ ค่ะ ไม่ได้คุณเราคงเสียลูกค้าและโอกาสโปรโมตร้านแบบประหยัดไปแน่”

“คุณจะรับอะไรอีกไหมครับ” วายุถามแทรกขึ้น “เดี๋ยวผมเลี้ยงเอง จะซิงให้สุดฝีมือเลยเพื่อตอบแทนที่คุณช่วยร้านเราไว้”

“ไม่เป็นไรครับ แคลิโวลต์แพชั่นแก้วนี้ก็พอแล้ว” เขาบอกพร้อมชูแก้วเครื่องดื่มขึ้น

ยังไม่ทันที่วายุจะพูดอะไรต่อ จอยก็นำออร์เดอร์จากลูกค้ามาให้เขา บาร์เทนเดอร์หนุ่มจึงหันไปทำค็อกเทลให้ลูกค้าแทนด้วยท่าทางร่าเริงกว่าปกติ

“อิจฉาเจ้าของใหม่ไทยแก้วนั่นจริงๆ คงได้ชิมค็อกเทลที่อร่อยเป็นพิเศษ เพราะคนชงอารมณ์ดี”

“แล้วคุณล่ะคะ จะไม่รับคำขอบคุณจากบาร์เทนเดอร์อารมณ์ดีอีก

ลักแก้วหรือคะ”

“ไม่ครับ” เขาโบกมือ “แต่ถ้าคุณอยากตอบแทน ผมขอเป็นมือเข้า
อ่วยๆ แก้วโรงเรียนได้ไหมครับ”

“เอ่อ...”

“ผมรู้ว่าเราสองคนเริ่มต้นกันไม่ค่อยดีเท่าไร ซึ่งนั่นเป็นความผิดของ
ผมเอง ฉะนั้นผมขอโอกาสแนะนำตัวกับคุณใหม่ ได้ไหมครับ”

“อืม...” ลลิตาครางอย่างครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เพราะเธอไม่แน่ใจว่าจะ
อันตรายไหมหากใกล้ชิดเขามากกว่านี้ ชีวิตของเธอกำลังไปได้สวย มีงานดี
มีลูกที่น่ารัก เธออาจเสียทุกอย่างไปหมดก็ได้หากเขาแทรกเข้ามาในชีวิตเธอ

“ฉันก็ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณสำหรับโอลด์แฟชั่นแก้วนี้” คชาวุธ
ยกแก้วขึ้นดื่มรวดเดียวหมด แล้วทำท่าว่าจะลุกขึ้น แต่กลับต้องชะงักเพราะ
คำตอบของเธอเสียก่อน

“ก็ได้ค่ะ พรุ่งนี้เช้าฉันจะรอคุณหน้าโรงเรียน”

เขายิ้ม รอยยิ้มนั้นเผยหัวใจเธอได้ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยทีเดียว

“ผมไม่ไปสายแน่”

หลังจากจากเฉอริลินบาร์แล้ว คชาวุธก็ขับรถสีดำคันโก้ของเขา
กลับบ้านอย่างอารมณ์ดี แต่เมื่อรถไปจอดติดไฟแดงที่สี่แยกใหญ่ เขาก็รู้สึก
หงุดหงิดขึ้นมาเมื่อนึกถึงใบหน้าถอดสีของลลิตาตอนที่เกิดเรื่อง รวมไปถึง
รอยยิ้มอันเจิดจ้าของเธอหลังจากเรื่องราวยุติลงด้วยดี

ทำไมเขาถึงเข้าไปยุ่งเกี่ยว

ในฐานะรองประธานกรรมการดี. เค. กรุ๊ป ผู้รับผิดชอบโครงการ
เดอะไททัน เขาควรดีใจที่โอกาสนี้มาถึง เพราะนั่นจะทำให้บาร์เล็กๆ นั้นเสีย
ชื่อเสียง เขาเห็นหลายคนยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายคลิปเอาไว้ และมัน
คงกลายเป็นไวรัลในโลกอินเทอร์เน็ตอย่างรวดเร็วแน่ๆ หากเขาไม่เข้าไป
คลี่คลายสถานการณ์นั้นเสียก่อน

เขาทำอย่างนั้นทำไม

บาร์ที่เสื่อมเสียชื่อเสียงเพราะความสกปรกจะต้องประสบปัญหาแน่ และแน่นอนมันอาจเป็นปัญหาใหญ่เสียจนต้องทำให้ล้มเลิกกิจการ เพราะโลกไซเบอร์ในปัจจุบันนี้โหดร้ายนัก นักเลงคีย์บอร์ดสามารถทำข่าวให้เป็น เทาได้ บางครั้งทำไปถึงขั้นกลายเป็นสื่อสำนิตินิตินิตที่เรียกว่าไม่มีวันล้างให้ กลับเป็นข่าวสะอาดอีกครั้งในช่วงพริบตา

เมื่อถึงตอนนั้นลลิสซาจะต้องขายที่ดินแปลงนั้นให้ดี. เค. กรู๊ป แน่ๆ และอาจเป็นการซื้อขายที่ต่ำกว่าราคาที่ยื่นไปตอนแรกด้วย แล้วโครงการยักษ์ อย่างเดอะไททันก็จะหมดปัญหาควนใจไป

“ให้ตายสิ”

คหาวูซบถพร้อมทูปฝ่ามือลงบนพวงมาลัยรถอย่างไม่สบอารมณ์ เขาไม่ควรไปยุ่งเลยด้วยซ้ำ และควรปล่อยให้ร้านของเธอปิดตัวลงอย่างสงบ จะได้เริ่มทำงานกันอย่างจริงๆ จังๆ เสียที

คืนนั้นทั้งคืนคหาวูซแทบนอนหลับไม่เต็มตา สมอของเขาคุ่นคิดวนเวียนอยู่แต่เรื่องลลิสซา และค้นหาคำตอบกับตัวเองว่าทำไมถึงช่วยเธอทุกอย่างดูสับสนไปหมด ทั้งความนึกคิดตอนนั้นและความรู้สึกที่ก่อตัวขึ้นเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว รวมไปถึงรอยยิ้มและความน่ารักของเด็กชายคนนั้น

คนที่อาจเป็นลูกของเขา

‘ฉันแน่ใจว่าป้องกันทุกครั้งเวลาออกไปกับแขก คนเดียวที่ฉันไม่เคยป้องกันคือพ่อของเด็กคนนั้น และเขาก็ตายไปแล้ว เด็กคนนั้นไม่เกี่ยวกับคุณ’

เสียงของลลิสซาดังแะย้ขึ้นมาในความคิดเขา ทำให้คหาวูซชักไม่มั่นใจขึ้นมาแล้วว่าสิ่งที่เขาคิดเกี่ยวกับเธอและเด็กคนนั้นจะเป็นเรื่องที่ถูกต้อง

คิวหนาของคหาวูซขมวดมุ่นเมื่อคิดถึงทุกท่วงท่าของลลิสซาบนเตียง ภาพผู้ชายมากหน้าหลายตากำลังเรึงรักกับเธอทำให้เขาหงุดหงิด เขาไม่อาจจินตนาการถึงพ่อของเด็กคนนั้นได้ เพราะไม่รู้ว่าเป็นใคร

ผู้ชายคนนั้นอาจเป็นคนที่เขารู้จักดี หรือเป็นคนที่เขาไม่มีทางรู้จักไปตลอดชีวิตเลยก็เป็นไปได้

ความคิดที่พุ่งขึ้นมาทำให้คชาวุธไม่อาจทนนอนอยู่ได้ เขาลุกจากเตียงเดินไปที่ห้องทำงาน ต้องมีอะไรบางอย่างดึงดูดความสนใจของเขาออกจากเรื่องนี้ และแน่นอนว่าไม่มีอะไรจะได้ผลเท่าการทำงานอีกแล้ว

เช้าวันต่อมา หลังจากชดกาแพ่เข้าไปแก้ไขใหญ่ คชาวุธก็ขับรถออกจากบ้านไปปรอลลิษากับลูกชายหน้าโรงเรียน พอเห็นทั้งคู่เดินจูงมือกันมาและพูดคุยหยอกล้อกันอย่างสนิทสนม ก็อดจินตนาการไม่ได้ว่าตัวเองกำลังจูงมืออีกข้างของเด็กคนนั้นด้วย

น่าแปลกจริงๆ ที่เขารู้สึกรักเด็กคนนั้นตั้งแต่แรกเห็น ทั้งๆ ที่เรื่องเด็กไม่เคยอยู่ในหัวสมองของเขาเลย แทบจะรำคาญด้วยซ้ำถ้าเห็นเด็กคนไหนส่งเสียงดังและไม่รู้จักเกรงอกเกรงใจคนอื่น พอมาเห็นภาพแบบนี้ เขาก็ยิ่งหลงรักเด็กคนนั้นมากขึ้นอย่างห้ามใจไม่ได้

“ลูกคุณชื่ออะไรครับ” เขาถามลลิษาระหว่างรับประทานอาหารเช้าในร้านโจ๊กข้างร้านกาแฟครวที่แล้ว

เมื่อได้ยินคำถาม เธอมีท่าทีกระอักกระอ่วนเล็กน้อย แต่ในที่สุดก็ตอบเขาออกมาจนได้

“มนัสค่ะ แกชื่อมนัส”

คชาวุธพยักหน้า และคิดว่าเด็กคนนี้น่าจะเป็นดวงใจของลลิษา เธอจึงตั้งชื่อเขาว่ามนัส

“เขาน่ารักดีนะครับ”

“ค่ะ เป็นเด็กน่ารักเข้ากับคนง่าย”

“หน้าไม่ค่อยเหมือนคุณนะ คงเหมือนพ่อละสิ”

ลลิษาระกั ไปหน้าอ่อนเยาว์ของเธอขีดเผือดและมีท่าทางลุกลี้ลุกลนขึ้นมาทันที นั่นทำให้เขาสงสัยว่าเธอปิดบังอะไรเขาอยู่แน่ๆ

“ค่ะ เขาเหมือนพ่อ”

คำตอบนั้นทำให้ทั้งคู่ต่างเรียบกันไปพักใหญ่ ลลิษาเอาแต่ก้มหน้าก้มตากินโจ๊ก ส่วนเขาก็จ้องมองเธอราวกับทำแล้วจะอ่านใจเธอได้ แต่ก็ไม่พบคำตอบอยู่ดี

“หลังจากคืนนั้น ชีวิตคุณเป็นอย่างไรบ้างครับ”

ลลิษาชะงัก ช้อนในมือลั่นเล็กน้อย เธอไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมา เขาจึงไม่รู้ว่ามีปฏิกิริยาอย่างไรกับคำถามที่เขาเพิ่งถามออกไป

“คืนที่ฉันกับคุณ...เอ่อ...ออกไปด้วยกันหรือคะ”

“ใช่ครับ”

“ฉันก็กลับมาทำงานต่อ แล้วก็ออกไปกับแขกอีกหลายคน เลยทำให้ฉันจำไม่ได้ว่าเคยมีคุณอยู่ในรายชื่อแขกพวกนั้นหรือเปล่า”

คหาจุรห์ทำตามมองเธออย่างมั่นใจว่าเธอสร้างเรื่องโกหกเขาแน่ๆ เพราะวันที่เขากลับไปหาเธอที่แอมริสันบาร์ พนักงานบอกเขาว่าเธอไม่ได้ทำงานที่นั่นแล้ว

“แล้วแต่งงานตอนไหนครับ”

คราวนี้เธอเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยสีหน้าเครียดเข้มที่เดียว

“ถามทำไมคะ”

คหาจุรห์ยกไหล่ “ก็ไม่มีอะไรครับ แค่ชวนคุยไปเรื่อยๆ ในฐานะคนเคยรู้จักกัน”

“แต่ฉันจำไม่ได้ว่าเราเคยรู้จักกัน ต้องขอโทษด้วยนะค่ะ บางเรื่องเป็นเรื่องส่วนตัว ฉันไม่สะดวกตอบ”

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจะลบละลวง”

“ช่างมันเถอะค่ะ” ลลิษาดถอนใจเฮือก “ฉันแค่อยากบอกว่าฉันจำคุณไม่ได้ แต่ถ้าคุณยืนยันว่าเคยออกไปกับฉัน แล้วจะมาเป็นเพื่อนกัน ฉันก็โอเค แต่ฉันคงคิดเลยเถิดไปว่านั่นไม่ได้ เพราะฉันไม่อยากจะทรยศคนที่ฉันรัก”

“ทั้งที่เขาตายไปแล้วหรือครับ”

ความขมวดมุ่น ริมฝีปากอวบอิมแดงจัดเข้มแน่นราวกับสะกดความไม่พอใจไว้ไม่ให้พลุ่งพล่านออกมา

“เขาไม่เคยตายไปจากหัวใจของฉันค่ะ” ลิษาตอบ

ชายหนุ่มกัดฟันแน่น เพราะจู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บแปลบในอกขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูกกับคำพูดนั้น

ลิสาหลุบตาลงมองขามโถงของเขา “ฉันมีธุระต้องไปทำต่อ เชิญคุณกินต่อตามสบายนะคะ”

พูดจบเธอก็ลุกขึ้นเดินไปจ่ายเงินค่าโถงสองขาม แล้วเดินออกไปจากร้านโดยไม่เหลียวกลับมามองเขาเลยแม้แต่วินาทีเดียว

คหาฐรมองตามเธอไปจนลับสายตาแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ เพราะการสนทนาของเขากับเธอจบลงอย่างไม่สวยเท่าไรอีกครั้งหนึ่งแล้ว

“อะไรวะ ท่านรองฯ นะหรือ” กิตติศักดิ์ขมวดคิ้วมุ่น ถามรัชเดชที่เพิ่งรายงานแผนการป่วนแผนอริสินบาร์ที่จบลงอย่างไม่สวยนัก

“ดูจากกลีบแล้วเป็นท่านรองฯ แน่ๆ ครับ” ชายหนุ่มยืนยัน

“ให้ตายสิ เด็กนั้นจะทำอย่างนั้นทำไม เห็นชัดๆ ว่าจะเป็นประโยชน์ต่อเรา”

“อันนี้ผมก็ไม่แน่ใจครับ แต่คนของเราบอกว่าจู่ๆ ท่านรองฯ ก็โผล่ไปแล้วก็จัดการเคลียร์เรื่องต่างๆ ด้วยตัวเอง ทำเอาแผนของเราพังไม่เป็นท่าเลยครับ”

“บ้าจริง ไอ้เด็กคนนั้น” กิตติศักดิ์กัดฟันบ่นน้ำมูก เพราะถึงเบื้องหน้าเขาจะมีท่าทีอ่อนน้อมต่อคหาฐ แต่ลึกๆ แล้วเขาก็ยังเห็นรองประธานกรรมการหนุ่มเป็นแค่เด็กยังไม่สิ้นกลิ่นน่านมเท่านั้น และที่เด็กคนนั้นยังนั่งอยู่บนหัวใครต่อใครในบริษัทได้ ก็เพราะอำนาจบารมีอันล้นเหลือของผู้เป็นพ่อ ไม่ได้มีความสามารถอะไรสักนิด

“ผมว่าท่านรองฯ อาจใช้วิธีตีสนิทกับเจ้าของร้านแล้วค่อยตะล่อมซื้อที่ดินตรงนั้นก็ได้นะครับ”

“ยุ่งยากเปล่าๆ แถมอาจเสียเวลาฟรีก็ได้” กิตติศักดิ์สายหน้า

“แล้วจะเอาอย่างไรต่อดีครับ จะเดินหน้าต่อหรือปล่อยให้ท่านรองฯ จัดการเรื่องนี้ไป”

“ขอดีก่อน” กรรมการผู้จัดการหนุ่มใหญ่เคาะโต๊ะเบาๆ อย่างใช้ความคิด

“ถ้าท่านรองฯ ทำสำเร็จ คงจะได้หน้าไปอีกบาน ส่วนฝ่ายเราคงถูกสับประมาทว่าทำงานไม่ได้เรื่อง” รัชเดชเอ่ยยูแยงซึ่งเป็นเรื่องที่เขานัด

“ไอ้เด็กเมื่อวานขึ้นอัย” กิตติศักดิ์ขบเขี้ยวแล้วทูปโตะดังเปรี้ยง “เดินหน้าต่อไปไม่ต้องสนใจท่านรองฯ เราจะต้องจับนังผู้หญิงนั้นเซ็นขายที่ดินให้เราให้ได้ก่อน”

ผู้ช่วยหนุ่มยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วลุกขึ้นค้อมศีรษะให้เจ้านาย “ได้ครับ ผมจะจัดการให้เรียบร้อย ท่านรองฯ คงไม่ได้ไปที่นั่นทุกวัน คงช่วยแม่นั่นเอาไว้มันได้ตลอดหรอกครับ”

กิตติศักดิ์หมุนเก้าอี้หันไปมองวิวนอกหน้าต่างแล้วโบกมือกลับหลังให้ผู้ช่วย “ไปได้แล้ว แล้วอย่าให้พลาดเหมือนเมื่อวานล่ะ”

“ครับท่าน”